

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

אוטובוס בשבת?
ליד הציון!?

אהרן רזאל, בעקבות יום
ההילולא של רבי אלימלך
מליז'נסק

היה כורך אמונה, פיתה וחרמוס

אליהו שמואלי
לא שורד בלי
דיבור יומי עם ה'

פושטת
את הבושה,
הפסון, ההצגה
אמונה ישראלי ביומן מטלטל

התחנה הבאה: שבת
הרב שבתי סלבטיצקי

התמרים והחרוסת
של סבתא פירחה
איטל כהן

למה ה' לא עוזר לי להתחתן?!
הרב יהושע שפירא

מדרשת רוח רגבים

בואי לשלב שירות לאומי בחקלאות
עם לימוד תורה מעמיק מאיר ופוחח לב

2019

אפרטיים: אוסן 053-7240585 | היליה-ראש (המניסה) 054-5993631

רוח רגבים

מדרשת רוח רגבים

מ.א. 101010101

משדרות תצא תורה

ישיבה תיכונית חדשה בדרך לדרום
שיחה עם הרב דוד פנדל, ראש ישיבת שדרות

הגדולה והוותיקה, ישיבת 'אפיקי דעת'. "בעזרת ה', הנוער ייהנה מאוד מהשכנות לישיבת ההסדר", ממשיך הרב פנדל להסביר. "התוכנית היא ששניים מהלמדנים הגדולים בישיבה, תלמידי חכמים מובהקים שעוסקים בגמרא ובלמודי אמונה, ייתנו שיעורים בישיבה התיכונית. כך התלמידים ייחשפו למיטב הכוחות שיש בציונות הדתית-תורנית, ויזכו בעולם תורני עשיר".

מי קהל היעד של הישיבה?

"הישיבה מיועדת לכל מי שאומר לעצמו כבר בכיתה ט': אני רוצה לשבת רוב היום - עד 15:30 - ולעסוק ב'קודש קודשים', שהוא כמובן לימוד התורה, ועוד להמשיך אחר כך ללמוד כמה שעות לימודי חול. כל מי שרואה את עצמו רוצה להתקדם בצורה כזאת, מקומו איתנו". הלימוד בישיבה עתיד להיות אמנם ברמה גבוהה, אבל לא כבד ומייבש אלא מלא חוויה וחדוות עשייה: "תקיימו בעזרת ה' חוגי העשרה כמו מוזיקה וספורט וכמובן טיולים" אומר הרב פנדל. "המודל שאנחנו מאמצים לטיולים, הוא כזה שקיים בישיבות סביבתיות שיוצאים לטייל עם תנ"ך ביד ומתחברים לתורה ולארץ בצורה מאוד חווייתית שיוצרת קשר עמוק ורציני לתורה ולארץ".

איך אפשר לשמוע עוד על הישיבה?

"ביום רביעי הקרוב אנחנו נקיים יום גיבוש, שממש כולם מוזמנים אליו. גם חבר'ה שאין להם מושג מה הכיוון שלהם לשנה הבאה, וגם מי שיותר ברור לו אבל נשמע לו מעניין, מוזמן להגיע ולהינות מיום של העצמה".

נחיצים ביד גיבור

הרב פנדל רואה וחושב בגדול, ומצפה שהכוחות של החבר'ה הצעירים יתנו ערך מוסף לעיר שדרות כולה: "העיר מחכה לכוחות של הצעירים. יש הרבה מה לפתח כאן מבחינה רוחנית, וחבר'ה נמרצים בגיל התיכון יכולים לעשות הרבה מאוד, וגם לעזור ולתת לנוער שלא גדל בחינוך תורני את הקשר לתורה".

"בתוך סדר היום של הישיבה אנחנו מתכננים להכניס סדר של הרצאות קצרות, חצי שעה בערך כל פעם, שבהן החבר'ה שמעוניינים בכך ילמדו איך מדברים לציבור. בכל אופן, הכי חשוב שבגילאים האלה התלמידים ישקיעו את מיטב הנעורים והשנים המתוקות הללו כדי לגדול באהבת תורה. אפשר לראות שכבר נגמרו הימים שמבזבזים את הזמן בשמינית ולא לומדים כלום. הנערים רוצים ללמוד הרבה ובצורה עמוקה".

הרב מצפה שיבוא לישיבה חבר'ה מכל הארץ או בעיקר מאזור שדרות?

"ודאי שאנחנו רוצים שכולם יבואו. גם נוער עירוני, גם נוער מההתיישבות וגם מהפריפריה - חבר'ה שרוצים ללמוד תורה, ויש להם שאיפות להנהיג את המדינה אחרי כן. אלה חבר'ה שילמדו גם לימודי תיכון ברמה גבוהה ובאספקלריה של קודש. בשיעור היסטוריה ילמדו מה הקדוש ברוך הוא אומר לנו דרך סיפורי ימות עולם, בפזיקה ובביולוגיה ילמדו על פלאי הבריאה, וגם מאנגלית וממתטיקה יגיעו לדברים שמסייעים לקודש ויתרמו להם כמנהיגים בעתיד".

הרב פנדל מסיים את השיחה שלנו באמירה מעניינת במיוחד: "צריך לדעת שאין כמו מחזור מייסד! מי שיבוא השנה לישיבה, יזכה להיות מהדור המייסד שמעצב את האופי של המקום ויהיה שותף מלא בכל מה שיקרה כאן ובכל התרומה שתהיה אחר כך על הסביבה הקרובה ועל עם ישראל כולו".

למי שחשב שהחיים בעיר שדרות נעצרו בעקבות המלחמה, מצפה הפתעה נעימה. לא רק שהחיים חזרו למסלולם, אלא שהפיתוח של העיר הולך ומתעצם, ובישיבת ההסדר הגדולה בשדרות כבר מתכננים את הפרויקט הגדול הבא - הקמת ישיבה תיכונית חדשה.

"אנחנו רואים שכיום ישנם הרבה בני נוער שמחפשים ריבוי של תורה ברמה גבוהה, בשיילוב של לימודי חול איכותיים, יחד עם חוויות בקדושה ורוח של מנהיגות", מסביר הרב דוד פנדל שליט"א, ראש ישיבת ההסדר בשדרות, את הרעיון החדש. "הישיבה שמוקמת בימים אלה באתר לתת מענה נכון לניצול איכותי של השנים הללו של ימי הנעורים, לגדול בתורה ויראת שמים. הרעיון להקמת ישיבה תיכונית הגיע בעקבות פטירתו של אבי ז"ל, הריני כפרת משכבו, שהישיבה מוקמת לזכרו, והוא עצמו הקים בשעתו ישיבה תיכונית. בשבעה על אבא היו כמה וכמה אנשים שחיידו לנו עד כמה השנים הללו בישיבה התיכונית היו מכוננות בעבורם. אלה שנים שהבחורים הם כמו ספוג, ויכולים לקלוט היטב את הלימוד ולהתפתח בו לרמה גבוהה, בעיון ובבקיאות וגם בלימודי תנ"ך משמעותיים".

הישיבה שעומדת לקום, תשכון בעזרת ה' בסמיכות לישיבת ההסדר

בוגר ביתה ח' יקר,

ים אנו
השורה
טובה
השאיף!

בסדר לקראת שנה"ל תשפ"ו תקום בשדרות
ישיבה תיכונית תורתית חדשה
ע"ש הרב המחנך הדגול
הרב מאיר פנדל זצ"ל
בנשיאות **הרב דוד פנדל שליט"א**,
ראש ישיבת ההסדר "אפיקי דעת" שדרות.

הרב בעל ניסיון עשיר בחינוך ובהקמת ישיבות וכעת
הרב מגיש עם אנרגיות גדולות להוסיף פן מיוחד בעולם
הישיבות התיכוניות התורניות
יחד עם העוסד בראש הישיבה הרב שלמה אלבז, רב
בישיבת ההסדר "לב-לדעת". מחנך יושף חינוכי

האם אתה מחפש?

ישיבה המחנכת לאהבת ה' ותורתו,
לצמח ולהיות תלמיד חכם היודע
לעין בתלמוד ובקני בהלכה.

אם אתה מעוניין לפגוש ולהכיר
תלמידי חכמים גדולים ומגוונים,
לבנות משנה סדורה בסוגיות של
הפרט והכלל באופן שמאיר את
התקופה.

מקום עם אנרגיות טובות,
רוח ציונית ואכפתיות ציבורית.

אם אתה רוצה לצמוח בעצמך,
להיות מביל דרך שמסוגל להביע
את דעותי בצורה רהוטה.

אם אתה רוצה להיות חלוץ בהקמת
ישיבה חדשה וערננה!

פנימיה איכותית
פעילויות, התנדבות,
ספורט, חוגים: מוסיקה ועוד

קשר אישי
בין הר"ם
לתלמיד

לימודי חול
לימודי בגרות
מלאה ברמה
גבוהה

לימודי קודש
יחלו בשעות הבוקר
וימשכו עד השעה
15:30 אחריצ'

לפרטים: **הרב שלמה אלבז 058-529-3400** נא לשלוח הודעה (080599.0.0.0)

אין כיסוי...

פסמוני ישראל

לאלפי משפחות בישראל
אין כיסוי להוצאות הבסיסיות שלהן!

תרמו לפעמונים והעניקו למשפחות ליווי מקצועי
ליציאה לחירות כלכלית
ומענק מיוחד לסיוע בהוצאות החג

פעמונים
מגלים אחריות

קמחא דפסחא נותנים דרך פעמונים

paamonim.org • 1-800-35-10-12

זקנים, תתחילו לחיות

שלום חברים, בראש חודש ניסן יחול יום הולדתו של רבי נחמן מברסלב, וזו הזדמנות לדבר על הסיפור החשוב והארוך שהוא סיפר בסוף ימיו – בחצי השנה האחרונה לחייו – 'מעשה משבעה קבצנים'. הוא התחיל לספר אותו בשבוע שלפני ראש חודש ניסן, והמשיך לספר אותו קטעים קטעים.

אתם יודעים, רבי נחמן אמר שזה הסיפור החשוב ביותר שלו, והוסיף ואמר שאם היה בא לעולם רק בשביל לספר את הסיפור הזה – דיו. הוא סיפר אותו במשך כמה ימים, בכל פעם קטע אחד, וזו גם הזמנה לכל מי שעוד לא מכיר את הסיפור – להיחשף אליו, וגם למי שמכיר את הסיפור – לשוב ולקרוא אותו מחדש.

להסכים לקבל את הברכה

הסיפור מחולק לשבעה קטעים. קטע הפתיחה עומד לעצמו, ואחרי ים עוד תיאור של שישה ימי משתה של זוג צעיר, כשכל יום מימי המשתה מקבל תשומת לב מיוחדת. זו, אם כן, הזמנה לקרוא אותו במשך שבוע ימים. אמנם לא הכל יהיה מובן ובהיר, אבל בכל פעם שמוצאים איזה משפט שתופס אותנו ומדבר אלינו, כדאי לסמן אותו במרק – אם זה בימות החול, או במרק וירטואלי בשבתות וימים טובים. אתם יודעים, בגלל שאנחנו רוצים להבין הכל עד הסוף ולהחזיק את כל המהלך, כשזה לא ממש קורה בגלל שאנחנו נתקלים בריבוי פרטים, לרוב אנחנו מתייאשים מהסיפור לגמרי ואומרים שזה לא בשבילנו. לכן דווקא כאן יש לנו הזמנה לקרוא אותו לאט וליהנות מהדברים. ביום הראשון, גיבור הסיפור אומר: אני זקן מאוד ועדיין לא התחלתי לחיות כלל, והוא גם אומר לזוג הצעיר שהוא מברך אותם בברכה

הזאת. אפשר לומר בכוונת הדברים ש"זקן מאוד" פירושו ניסיון החיים. המילה "זקנה" יכולה להיות מאוד מכובדת, נעימה ומשמעותית – כמו שחז"ל מפרשים: זה קנה חכמה. אם כן, כל אחד מאיתנו יכול לומר על עצמו, מצד אחד: אני זקן מאוד, כל כך הרבה דברים למדתי, צברתי ניסיון חיים והבנה, ואולי גם ידע נשמתי מהחיים הללו ומחיים אחרים; ובמקביל, מהיבט נוסף: עדיין לא התחלתי לחיות כלל. כלומר, יש בנו גם הממד הסקרן, המתפעל והמתרגש מכל מה שקורה.

עלינו להחזיק, אפוא, את שתי האיכויות הללו ביחד, למרות שלעיתים זה נראה בלתי אפשרי, אבל אם נקרא את הסיפור ונשמע את הקבצן המאחל את הברכה הזו לזוג הצעיר, כל אחד מאיתנו יסכים להפנים את הדברים בליבו ויוכל לראות בכך ברכה.

כשהמוח מתנוצץ

כעת אשתף אתכם בקטע מדברי רבי נתן המספר איך השתלשל הסיפור של היום השני. "תדע אחי", כך הוא כותב, "שקודם שסיפר רבנו ז"ל מעשה זה של היום השני... מעשה שהיה כך היה, שהייתי עומד לפני הדרת קודשו, ובתחילה קודם סעודת הצהריים דיברתי עמו מעניין המעשה הנוראה הזאת שסיפר ביום שבת הקודם, עד סיום הסיפור של הקבצן הראשון שהוא העיוור, אשר אנכי לא הייתי בעת הסיפור הזה. ואחר כך, ביום רביעי הסמוך דיברתי עימו מעניין הנורא והנפלא הזה, ושמעתי מפיו הקדוש שהוא חפץ ומשתוקק להיטיב עמנו טובה נצחית לספר לנו שאר המעשה, וכלתה נפשי לשמעם..." אתם יודעים, הרבה מהתורות של רבי נחמן נאמרו לאחר שהוא ראה את ההשתוקקות של התלמידים לשמוע את הדברים, כי התשוקה והצימאון נותנים כוח לצדיק ללמד את הדברים.

"בתוך כך בא המשרת ואמר: הגיעה עת לאכול, והלכתי משם..." אגב, למרות שהפרטים הללו לכאורה לא ממש חשובים, זה כל כך יפה שרבי נתן מכניס אותנו לאווירה האותנטית. זה הרבה יותר משמעותי מאשר תיאור טכני בלבד. "אחר כך, בין הערביים חזרתי ועמדתי לפניו ודיברתי עמו עוד כמה עניינים מסיפורי העולם, וסיפרתי לו כמה מעשיות מברדיטשוב" – שהייתה אז עיר המסחר הגדולה – "ובתוך דברי עניתי ואמרתי לפניו בעניין הייסורים והחסרונות שיש לכל הנגידים והגבירים הגדולים, שכולם מלאים דאגות וחסר להם תמיד וכן כל החכמים והמחכמים, כל חכמתם חסרה תמיד ואינם יודעים שום דבר בשלמות, כידוע להם בעצמם, ועל עניינים כאלו אמרתי לפניו מקרא זה 'גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר ימצא האדם את המעשה אשר עשה אלוקים מראש ועד סוף'".

ממשיך רבי נתן ומספר: "ענה רבינו ז"ל ואמר: הלא זהו העניין שלנו. ושאל תכף: היכן אנו עומדים במעשה? השבתי לו ברעדה: אצל הסיפור של היום השני. ענה ואמר: ביום השני... וסיפר כל המעשה של יום השני שהוא מעניין החרש הנ"ל".

נחתום כאן נראה את המילים הנרגשות והמתפעלות של רבי נתן: "אשרי אוזניים שכך שומעות, מה נאמר מה נדבר, מי יוכל להעריך על הכתב חלק מאלף ממעט ההתנוצצות שבמוח, עד היכן כל דיבור ודיבור של המעשה הנוראה הזאת מגיעה ואין להאריך בזה כאן". מפעימה הדרך בה רבי נתן משתף אותנו בחוויה שהוא עבר. ומה פשר הביטוי "התנוצצות המוח"? אפשר לומר שזה משהו על גבול המיסטי. זאת אומרת, בן אדם חווה משהו עז שהוא מעבר למילים.

חשוב להדגיש שאין הכוונה שהקריאה תיצור אצלנו ציפיות מוגזמות. קראתי את הסיפור כמה פעמים ונהניתי ממנו, אבל לא הייתה לי התנוצצות המוח... אבל מה שחשוב הוא שלפחות הלב שלנו יהיה פתוח לקבל את החוויה של רבי נתן, וכך לבוא בהתחדשות לכבוד ראש חודש ניסן ולכבוד יום ההולדת של רבי נחמן, ולקרוא את הסיפור מחדש לאט לאט ולמצוא את הפנינים שמחכות לנו, לגילוי שלנו ולהתפעלות שלנו, ואולי גם בוא תבוא ההתנוצצות. למרות שלי אישית זה לא קרה, יש סיכוי טוב מאוד שמי שיקרא את הדברים וייענה להם הוא יכול כבר מראש להגיד איתנו 'לחיים' על התנוצצות המוח שתהיה לו בעקבות כל חלק וחלק מהסיפור. לחיים לחיים. חודש טוב!

ביס"ד

היכאנו היכאנו

החידון הארצי ה-3

יוצא לדרך

החידון בהפקת חברת "החידון והחוויה"

בניהולו של יואב שלוסברג

החידון יתקיים ביום חמישי, ו' באב, 31.7.25

בשעה 19:00, בהיכל התרבות באורנית

החידון מיועד לגילאי כיתות ז-יב

החומר לחידון: מסכת ברכות, סדר מועד, סדר נזיקין
הבנת המשניות ללא פירושים

פרס ראשון - 5000 ₪

פרס שני - 3000 ₪

פרס שלישי - 2000 ₪

להרשמה - "החידון והחוויה" Info@hidonim.com
לתרומות והנצחה (בלבד) - 052-3280111

המרוץ השנתי יוצא לדרך ואתם חייבים את זה איתכם!

חדש!

פיתוח העולם הרגשי שלנו
בהנחיית שמונה אישים
השופכים אור על דרכי
תיקון הנפש מנקודת
מבטם הייחודית, ומעניקים
כלים מעשיים והשראה
למסע האישי.
ספר חובה לימים
שבין פסח לשבועות.

להשיג בחנויות
הספרים המובחרות

דברי ישיב

תרבות יהודית מקורית

הפצה
ראשית:

יומן פורים תשפ"ה: מסע אישי להנחת מפתחות

הסביר לי איך עושים את זה במקביל, עם הרצונות, התפילות וההשתוקקות לטוב גלוי.

כל הנשים היקרות בסעודה רואות את המצב, ואחת אחת מגיעות אליי לברך – שתזכו לנחת יהודית אמיתית, שהכל יתהפך לכם לטובה, שהילדים ימצאו שלום בלב. בהתחלה משהו בתוכי הודף – אפשר כבר די? אתן יכולות לא לדרוך על יבלות בבקשה? אבל אט אט אני מוצאת את עצמי נכנעת לברכות שלהן, עוצמת עיניים, עונה אמן, אמן, אמן, על כל ברכה שלהן. והדמעות התחילו, בהתחלה בעדינות, ואחר כך בשצף קצף. כמה דמעות יש בי? מתנועעת בתפילה, בבכי, מתוך לחישות ה'אמן', ומוצאת שם קרבת ה' גדולה.

אליה הנסיך קולט אותי מתייפחת ומנסה להגיע אליי, קורא לי שוב ושוב, אבל אני לא מסוגלת לזוז. הוא מבקש מהנשים לשים לידי את התינוקי המתוק שלנו – "הוא ישמח אותה, בטוח. שימו אותו לידה". איזה נסיך הוא אליה, איזה נסיך.

פורס מפה ומקדש, אבל דוד כבר לא איתנו. שבת הייתה לו קשה מאוד. אני חושבת שהוא כבר לא לגמרי שומר עליה, הלוואי שהיא תמשיך לשמור עליו.

במוצאי שבת אני מוצאת את עצמי נודדת הרחק, להרקדה ירושלמית של שושן פורים. פוגשת שם את מיטב תלמידותי, האהובות כל כך. מחליטה לשים בצד את הברושה, הפסון, המסכה, לשים בצד את ההצגה, ואחרי שאני מברכת אותן כבקשתן, אני מבקשת מאחת, ועוד אחת ועוד אחת להתפלל על הבנים שלי. התפילות שלי מוגבלות וידי קצרה מהושיע, אבל שערי תפילה לעולם לא ננעלים. אני צריכה גם את התפילות שלהן.

אני מתפללת אליך ה':

אם מצאתי חן בעיניך, קח את כל זכויותי מלימוד התורה של שנים רבות ותלמידות רבות, ותרכז אותן עבור הבנים שלי. שימצאו שלום בליבם. שימצאו אותך בתוכם. שיגלו תורה של חיים, וחיים של תורה. שיגלו כמה שזה טבעי להם, ומתוק.

מתפללת שתחזיק אותי את הקצוות – את הביטחון בטוב הגמור שבתוכם, שבמסע שלהם, וגם את התפילות, ההשתוקקות לטוב נגלה ופשוט.

ומכניסה בתפילה שלי גם תפילה על בנך בכורך שלך, אבא. בנך בכורך ישראלי.

מסתדר לי. איך זה שהן אומרות ככה, והבנים שלי במקום כל כך אחר?

חוזרת הביתה, מגלה את דוד מבוסס חזק. בעלי הצדיק לא ויתר לו. למרות שדוד היה שקוע בבאסה רצינית, עמוק בתוך הסמארטפון, בעלי שם מוזיקה, רקד, שתה וההביק את דוד להצטרף אליו. עשו הרבה לחיים.

למחרת אליה חזר מהישיבה וצלל לתוך הבלאגן, או יותר נכון יצר אותו. שם טרנסים חזקים, התחיל לרקוד. כמה שאני רגישה לטרנסים. איך הפער הזה, עם הבנות באולפנה שאנחנו עפות עם שירים נקיים, ובבית שלי טרנסים כבדים? לא מצליחה להכיל את הפער המביך הזה. האם אני משקרת למישהו? לעצמי? למה בתוך ביתי אני לא מצליחה מה שבחזן הולך?

אני מסתכלת על שניהם, עשו תסרוקת עם השיער שמגדלים. צמות, קוקים. אליה שותה ומשפריץ את כל השטויות שעשה, דוד הולך ומסתגר. רואה בעיניים כמה קשה לו. הלוואי, הלוואי ויכולתי לעזור להם.

עומדת מול הבלאגן שלהם, הכאבים הלא מובנים שלהם, חסרת אונים. רק בכי נשאר לי, וההבנה ששוב אני צריכה להיכנע. להיכנע למסלול שה' תפר להם, להיכנע למקומות שאני לא מבינה.

כמה שקשה לי להיכנע. משהו בי לא מוכן לשחרר, ואני ממשיכה לכאוב, להתפתל, להתפלל, להילחם. אבל מול מי אני נלחמת? איך מחזיקים באותה נשימה גם את השחרור וגם את התפילה?

לסעודת פורים אנחנו מגיעים לחברים טובים שלנו. אני רואה את דוד מנסה להיכנס לזה ולא מצליח. שותה קצת, בוכה קצת. רואה את הכאב בעיניים שלו, וכואב גם לי. הוא יוצא החוצה, ואחריי בעלי. רואה מרחוק את החיבוק האמיץ שלהם, את הבכי. אליה יוצא לחפש אותם, ומצטרף לחיבוק שנהיה משולש.

אלוקים, אלוקים, איזה נשמות גדולות שתלת כאן בעולם הזה, בדור הזה. מה שהן עוברות.

אני מבינה שזה הרבה הרבה מעל ההשגה שלי. אני כל כך רוצה להיכנע. להניח את המפתחות על השולחן שלך ולמסור לך את האירוע, להצליח באמת לשחרר. אני ממש לא טובה בזה, כידוע, ועוד אף אחד לא

פורים מתקרב, ואני מרגישה בתוכי את ההתרגשות. בוכה בתפילת שחרית של יום חופשי ללא סיבה, ואז נזכרת שעוד יומיים פורים. יש סיבה.

איזה חג מטורף זה פורים. הכל נכנס לתוכי, הכל מקופל שם. מותר לצחוק ולבכות, מותר לאהוב ולהתגעגע, כמה שרוצים. מותר לכאוב עד ששורף, ולהיזכר שאתה זה שמחולל את הכל.

בצהרי תענית אסתר אני רואה את דוד מבואס.

"מה קורה?"

"לא יודע. לא בא לי בטוב הפורים הזה, לא יודע עם מי להיות".

"למה שלא תיסע לחברים שלך מהאקסטריי?"

"עזבי, לא הולך שותה איתם. איך שאני שותה אני נהיה טאטלה, וכשהם שותים יוצאים מהם דיבורים גסים". שקט.

"בעצם פתאום אני מבין מה מציק לי. אני מדמיון עכשיו את החברים מהישיבה הקטנה מתכוננים לפורים. איפה הם ואיפה אני?" אני רואה אותו מסובך מבפנים. לא מצליחה לזהות מה מתחולל בו, איפה הבלאגן ועל מה. מה הוא רוצה ומה לא הולך לו. לא מבינה.

לקראת סיום תענית אסתר אני נוסעת לאולפנה, העברתי שם שיעור סמוך לקריאת מגילה, ברוך השם היה טוב. קריאת מגילה, הפעם זכרתי לקחת טישו, תמיד אני בוכה בה. בכי כזה שמבין שהוא לא מבין, איך אתה מסתתר בתוך הכל. אתה זה שנמצא בתוך מסדרונות הארמון, במשתאות, בתככים, במה שאנחנו מבינים ובמה שלא.

סעודה ומסיבת פורים, הרקדה מטורפת. היה נפלא, ריקודים על טהרת הקודש, אפס טרנסים. חיבוקים, ברכות, בכיות. המון תלמידות באו וביקשו ברכה, וגם הרבה פתחו. איזה חג זה פורים, נפתח כל מה שבמשך השנה סגור.

האמת? התרגשתי מאוד – עוד אחת ועוד אחת שיתפו שפתחתי להן את השביל לעבודת השם, שהתאהבו מחדש בתורה, שקיבלו השקפה של תורת חיים, כזו שיוודת לכל מקום במציאות, קשורה, מחיה, מבינה ומרימה.

באמת זכות גדולה. תודה ה'. אבל בתוך ליבי אני חושבת לעצמי – משהו פה לא

קוויטלאך רטובים של יוצאי מצרים

עברתי פעם ליד בית כנסת באזור התעשייה של בני ברק. מעל השער היה שלט: 'קהילת יוצאי מצרים'. חשבתי לעצמי בחיך: הרי כולנו יצאנו ממצרים... זאת גם הקהילה שלי.

עברנו באמת גלות אחר גלות. אחרי יציאת מצרים הראשונה, ההיא עם המכות וכל זה, התיישבנו בארץ כנען, בנינו את המקדש, עזבנו בדמעות לבבל, לפרס, למדי, ליוון ומשם והלאה התפזרנו לכל קצווי תבל - תימן, פולין, ספרד, אשכנז. גם למצרים הגיעו שוב יהודים עד שעלו לארצנו, בנו להם קהילה ותלו שלט: יוצאי מצרים. הכל מתערבב לקראת הגאולה האחרונה!

הייתי פעם בפולין עם מדרשת זיו, ושבתנו אצל ר' אלימלך בליזנסקי. ישבנו בסעודת שבת בחדר האוכל המשקיף על האוהל הקדוש, והנה... אוטובוס מגיע ופרץ של צעירים יוצאים ממנו.

התפלאתי, לא ידעתי שגם מקומיים מגיעים... יצאתי ונוכחתי לדעת שאלה שמיניסטים מהארץ, שהגיעו הנה בתמימות ואדישות של תינוקות שנשבו. הם ב'מסע לפולין', ובין המחנות המדריך לקח אותם גם 'להשתטח' על ציונו של ר' מיילך, ולא עוד אלא שסיפר להם גם על מנהג הקוויטלאך, וכך רשמו שם כולם תפילות ובקשות לצדיק. הציון היה נעול בשבת, והנה המדריך מבקש ממני בסחבקות ישראלית להכניס את החבילה של הקוויטלאך כשיפתחו את הדלתות...

הוצאתי פתק אחר פתק, העברתי אותם על הלחי הרטובה של עודד, ומשם לקופסה של הפתקים. הוא בוכה, ואני מחליק תחת עינו את הקוויטלאך שכתבו צעירי הוד השרון או משהו כזה...

במוצ"ש לקחתי את ה'הייליגע קוויטלאך' בהיסוס, האם מותר לי? שמעתי מעין קול חרישי קולו של ר' מיילך: "תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו...". נכנסתי למבנה, וראיתי את עודד מהמדרשה רכון על הציון ושופך לבו בדמעות שלישי של בעל תשובה, תינוק שכבר 'לא נשבה'.

נעמדתי לצדו. נזכרתי בילדותי, כיצד הייתי הולך לדואר לשלוח מכתב. הפקיד שלא רצה ללקק כל בול ובול מפאת הדבק, היה טובל את הבולים במין ספוג רטוב ומדביקים על המעטפה. כך עשיתי גם אני, הוצאתי פתק אחר פתק, העברתי אותם על הלחי הרטובה של עודד, ומשם לקופסה של הפתקים. הוא בוכה, ואני מחליק תחת עינו את הקוויטלאך שכתבו צעירי הוד השרון או משהו כזה... צעירים שגם הם יצאו איתנו ממצרים, גם הם גלו למזרח או למערב, אבות אבותיהם עברו גם הם במלחמות ובגיטאות, שרדו ועלו לארץ, והנה נכדיהם באו לפולין, להניח פתק תפילה אצל ר' מיילך...

אני נזכר בסיפור: פעם אמר ר' זושא לר' אלימלך, בהיותם בפונדק: אחי, בוא נפיל עצמנו לכבוד ה' יתברך. ענה ר' אלימלך: זו לא הדרך שלי. אם רצונך, קפוץ ופול לכבוד ה' יתברך! כך עשה, והנה הגוי בקומה הראשונה שומע רעש. נכנס לחדר, רואה את ר' זושא על הרצפה ולידו ר' אלימלך עומד. הבין מה שהבין, והפיל את ר' מיילך בדחיפה... שכבו שניהם כך על הרצפה, גענה ר' זושא ואמר: וכי לא עדיף היה ליפול לכבוד ה' יתברך? ...! חודש טוב, ניסים וגאולה!

יש לך גם בואר? אנחנו מחפשים אותך!

לאסדרת ישיבתית אקדמית הכפר צינץ
דרושיק לשנה"ל התשפ"ה

- מנהל פנימייה
- מדריכים
- מחנכים
- עו"סים

דרישות התפקיד:

- בוגר ישיבה
- ניסיון מוכח בעבודה עם נוער
- רצון לעשות טוב ולהאיר את אור ה' בעולם

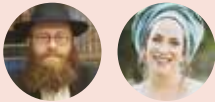
קורות חיים:
eitanbd@ydvir.org.il
0526070332

פתוח לקהל הרחב
מיועד למשתתפות
בגילאי
18-28

תכנית ערב במדרשת מעיינותיך

ירושלים • סמטת יעבץ 4 • שני ב' ניסן • 19:00

להרשמה
חד פעמית:

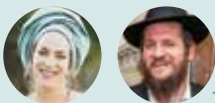

והללו נאבין

רננה שפירא
הרב אמחיה אבן ישראל

כפר חב"ד • הר"י"צ 2 • חמישי ה' ניסן • 19:15

להרשמה
חד פעמית:

והללו נאבין

הרב משה שילת
רננה שפירא

ההרשמה למדרשה
לשנת תשפ"ו בעיצומה

054-921-0131

כמים הפנים לפנים

כבר כמה פעמים ניסיתי נואשות לשכנע אתכם שאני אדם לא סימפטי, הסיפור הבא יוכיח את הטענה המדעית הזו סופית.

אל תשאלו מה עבר עליי באותו יום, זה היה חסר הגיון לחלוטין. אם הייתי שומע את הסיפור הזה על מישהו אחר הייתי מנפיק לו חוות דעת פתולוגית של חסר דעת ושולח אותו לאשפוז, הבעיה היא שהפתולוגי הזה הייתי אני.

תראו, נתוני הפתיחה שלי היו גרועים. בדיוק הייתי באמצע אירוע שכמעט הצליח להעביר אותי על דעתי בטלפון, משהו מהסרטים.

וכמו שה' יתברך עושה ליהודים מדי פעם, הרבה דברים מאתגרים מגיעים בבת-אחת. בתוך כל אירוע השבירה בטלפון הגעתי לצומת, ואת מה שהלך בצומת הזו קשה לתאר. צומת לא גדולה, ממש לא גדולה, איזו כניסה לרחוב-סמטה, ולתוך הצומת הזו הצליחה להתנקז כמות מרשימה של רכבים שלא כל-כך ברור מה הם חיפשו שם בדיוק באותו רגע.

גילויי אות – גם אני הייתי צריך להיכנס לרחוב הזה, אבל בהיכרות עם האזור החלטתי בהחלטה מושכלת לדלג על הצומת ולהמשיך הלאה. תוך כדי שיחה סוערת, בדיקה שאין רכב שאני הולך להתנגש בו, תשומת לב שאין רכב מימין שמתכוון בטעות להתנגש בי ותמרון קליל של ההגה שמאלה, עברתי את הצומת.

צפירה משמאל!

מבט זריז במראה מראה לי רוכב אופנוע שכנראה ניסה גם הוא להמשיך בצומת, ומסתבר שהייתי קרוב אליו בצורה שהבהילה אותו ואולי גם סיכנה אותו. אין לי שום דרך לדעת מי היה אשם באירוע, וזה גם ממש לא משנה, ב"ה האירוע נגמר בלי נפגעים, אפשר להמשיך לנסוע.

רק שהאופנוע לא חשב ככה. הוא ניסה להיצמד אליי משמאל. הערכת מצב זריזה בישרה לי שלא נראה שהמטרה היא להגיד לי יום טוב. יותר בכיוון של להיכנס באבי-אבי, להסביר לי במילים עדינות ובעברית צחה את דעתו עליי, על ההורים שלי, על מי שנתן לי רישיון, ובכלל על זכות הקיום שלי בעולם.

תכנסו איתי שוב לרכב, לשיחה המטריפה ולמצב הרוח שלי, ותנסו אולי קצת להבין את מה שהניע אותי להתנהג כמו שהתנהגתי. בכל זאת אין שום הצדקה למה שעשיתי. ברגע שקלטתי אותו החלטתי פשוט להתעלם.

תעזבו רגע את העובדה שכמה זמן לפני כן מישהו התעלם ממני ככביש וזה לא מצא חן בעיניי, גם בלי זה התגובה לא הייתה נכונה, אבל תחכו עם זה להמשך.

הרבה פעמים כשאתה מתעלם אלו שמנסים להטיף לך פשוט עוזבים את זה. האופנוע הספציפי הזה היה נחוש עד אימה. הוא התחיל לרדוף אחריי בסמטאות, צילם אותי, וניסה כמה פעמים לעקוף כדי לאלץ

אותי להתייחס אליו.

באיזשהו אופן התחיל שם מיני-מרדף בתוך הסמטאות שאני מכיר טוב, כשבסוף הגענו לאיזו אינ' כניסה עם פניה שמאלה. בחסדי שמים עמד שם רכב וחסם אותה ככה שרק אני יכולתי לעבור. מרוב עצבים הוא עוד שלח אליי בעיטה מימין, שלמרבה התסכול שלו לא הצליחה לפגוע, ובפניה עם תמרון נוסף פשוט נפטרתי ממנו. איזו בושה.

ההתעלמות שלי פעלה בדיוק את ההפך ממה שרציתי.

זה כלל פשוט שברח לי באותו הרגע: 'כמים הפנים לפנים כן לב האדם אל האדם'. כשאתה מתנהג למישהו בצורה מסוימת הוא יגיב כשיקוף שלך, כמו במראה. או במילים אחרות – אל תצפה להיות זבל של כן-אדם ושנשים יהיו נחמדים אליך. איך שתתייחס ככה יתייחסו אליך.

ככל שהתעלמתי ממנו יותר והתייחסתי אליו כמו אורז, הוא רק הלך ורתח יותר.

עכשיו תארו לעצמכם מה היה קורה אם הייתי בצפירה הראשונה מתנהג כמו כן-אדם, מוריד את החלון, נותן לו לפרוק עצבים ורק אומר לו שהוא צודק ואני מצטער. סביר פלוס פלוס להניח שתוך דקה הוא היה נרגע ואולי אפילו גומר את זה בטוב, תלוי כמה הייתי נחמד, או בתרחיש הפחות חביב הוא היה עוזב קצת בעצבים. בטח הוא לא היה מגיע לסף עצבים גבוה כמו שאליו הוא הגיע בפועל.

אם רק היינו זוכרים את העובדה הפשוטה הזו בכל-כך הרבה פינות בחיים שלנו, היינו חיים יותר טוב – התנהגות גוררת התנהגות ויחס גורר יחס.

ביחסיות הפוכה אפשר להשתמש באותו הכלל כדי לעורר רגש. אם אני אחשוב ברצינות על יחס של מישהו אליי, אני אתחיל להרגיש כלפיו רגש דומה. לדוגמה: ככל שאני אעמיק באהבה של ההורים שלי אליי, אני גם אוהב אותם יותר, וכך הלאה באי-ספור דוגמאות. גם עם ה' יתברך זה עובד ככה. אם אני אתרכז באהבה שלו אליי, ובכל הדברים הטובים שהוא עושה לי, התגובה הכמעט טבעית תהיה רגש חוזר של אהבה.

בפועל זה עוד הרבה הרבה יותר טוב, אבל זה לפעם אחרת. רק צריך לזכור: כמים הפנים לפנים כן לב האדם אל האדם.

בואו איתנו אל הגליל

התגעגעתם לטייל בגליל המדהים שלנו?
בואו לחוות את הגליל בשבילי ההיסטוריה
היהודית והציונית.
נסייר בדרכי מורשת, מסורת, ערכים וחיבורים

7-8.4.25 · ט'-י' ניסן

10 ש"ח
למשחתק

לפרטים נוספים ולהרשמה לסיורים
חפשו הרשות לפיתוח הגליל
או סרקו את הברקוד »

מעשה בניסן

וכך הם היו מספרים כל אותו הלילה:
מראש חודש ניסן הבית לבש התחדשות. כולם הגיעו להוריד, לצבוע, לעזור, לפנות, לזרוק, לנער, להחליף, לנקות.
ידענו - ממחר ריחות חדשים ועתיקים יעטפו את הלבבות.
ידענו - דורות על גבי דורות שזורים סיפורי השגחה, תפילה, לחימה, גבורה וניסים.
ידענו, אנחנו חלק מהסיפור הגדול.

בערב ראש חודש היינו נפגשים כל המשפחה (איש בל יעדר!), סבא וסבתא מספרים ניסים וסיפורי אמונה.
במרכז החדר מונחת קערה ענקית שאף אחד לא מעז לגעת אלא לראותה בלבד.
וצמוד לה - קערה עם שמן זית. סבתא מעבירה מבט, וכל אחת מהנשים מניחה תכשיט זהב בקערה.
"זה לכבוד המשכן" סבתא לוחשת.
ה-מה? אנחנו שואלות.
"משכן, משכן. ככה, כי בראש חודש נבנה משכן מהלב של הנשים, מהזהב שלהן.
אז אנחנו מתגעגעות פה ביחד. זוכרות ביחד.
הבנתן?"

אני מתפללת לזכור. להבין.
בינתיים אני אוספת סיפורים מכל החורים והסדקים איך הוא מציץ משם, מבין החרכים - סיפור נשזר בסיפור:

סבתא פירחה הייתה מכינה את החרוסת לבד. לאט לאט, בקצב ששמור רק לה.
היינו מתאספים בני הדודים לשבת ליד השולחן הגדול בחצר (רק אחרי ששטפנו ידיים)
קערה ענקית של תמרים מונחת, ממתינה, לידיים מקומטות, לזריזות של ילדים.
שבוע לפני פסח, בלי שום לחץ וחומרי ניקוי. ריחות של בית ותבשילי בשר עלו מהחלון הקטן במטבח, מהפנטים אותנו לבוא, להיכנס.
אבל אנחנו עבדנו בחוץ.
מתחת לעץ הגדול הייתה סבתא פירחה מושיבה אותנו לשטוף, להרתיח, לתלות בחיתול בד לבן, למעוך. ואז שוב (עוד פעם עיוני) לתת לכל המתוק להתערבב עם החיים.

שלושה ימים הייתה סבתא מביטה בתהליך החרוסת מחייכת לעצמה כמבינה
"יא משה", הייתה קוראת מהבית, "תרחיק את הידיים של כולם מהמתוק של פסח, זה שמור רק לחג, תסתכל רק אתה".

בערב,
הייתה פורשת לנו מזרונים בגינה "כמו שם" ולוחשת לנו סיפורי תמרים.
"ככה כמו שהתמר גבוה גבוה, ככה האימונה שלנו עד הבורא ישתבח, נכון? תכסי את עצמך בשמיכה מירי ג'ונאם", והיינו זורקים כריות וצוחקים מכל הלב
יודעים שזכינו בלב מלא אימונה.
הכל מתערבב כשהיא מספרת.

הגעגוע לשם, השמחה על פה הילדים, הידיים. המים הרותחים והתמרים הצפים סיפורי תפילה, מחרזות שירים, תבלינים טחונים, אותיות וזמנים, מדבריות והרים.
הכל התערבב בחרוסת המיוחדת שלה.

בבוקר מוקדם הייתה נעמדת ליד הסיר הגדול שהתעייף מהדרך ושרה לעצמה ברכות השחר, נעימות שקטה כזו שמלטפת נרדמים.
"תכין צ'אי, ארון כפרה, תכין לכולם". ובידיים זריזות הבן-דוד, ארון, הביא לכולנו תה בכוסות זכוכית עם תמר כהה ליד. שיהיה.

מי ידע אז שאפשר לקנות סילאן מוכן...
אצלה הכל היה לאט לאט ומדי מהר. תמונות שמתערבבות לי בחלומות.
ידיים מקומטות, רזות, זריזות, פותחות כל תמר כאילו היה תינוק שאך נולד, מניחות אותו בקערה חדשה... "יאללה מהר מהר מהר מה נרדמתם".

וכמה שעייפנו וצחקנו אף אחד לא העז להמרות את פיה הקדוש והאוהב.
וכמה שהעולם רץ, התקדם, נתקע מאז, ואפשר לקנות סילאן, חרוסת, רסק תפוחים ואגוזים טחונים דק דק -
אני מוצאת את עצמי מתגעגעת
לחצר המקורה ההיא, לעץ המצל בנעימות, לצחוק הילדים ולשולחן ההוא עמוס התמרים, זה היה זמן שאין בו זמן.
רגעים שמערבבים את המתוק בחיים.

אז כשאני מתגעגעת, אני מספרת.
חייב אדם לספר
כאילו הוא. כאילו היא.
כאילו אני.

יצאנו.
קופסת סילאן תמרים ביד, רגליים מדלגות ברחובות, בדים נקיים פרושים בפתחי חלונות
ריח של אביב עם רוח קרירה
ובלב שלנו

אימונה.

(תודה לא' ולע' על סבתא שלהם שסיפרו לי זכרונות שהתחיינו. תודה לה' על מילים וריחות. על משכן ותפילה לגאולה)

קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים ושמרנו על האיכות

נ-3 תואר ראשון ב-3 שנים בלבד!

יום פתוח
ביום ראשון
א' ניסן 30.3

תואר ראשון ושני ב-4 שנים

לפרטים והרשמה:

053-8254356 02-6750724

רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים
rishum-jer@michlalah.edu

פקודי

ממעיינות
החסידות
אליה חי אופן

2,000 שנות ציפייה לפרשת פקודי

"כמה פעמים אפשר לקרוא את המילים האלו: מְשׁוֹר, קְשׁוֹת, גְּבֻלַת, פְּרָפְבוּ? למה התורה עושה מזה עסק כזה גדול?". לרוב כך אנחנו מרגישים בקריאת התורה של פרשות תרומה, תצווה, ויקהל ופקודי.

אמנם ברור לכולנו שאין דבר ריק בתורה, אבל בכל זאת, מה כבר יש בפרשת פקודי שאין בפרשות הקודמות?

נציץ מעט אל ליבם של העוסקים במלאכת הקודש.

כל ימי בניית המשכן חרשבי המחשבות חשבו, חכמות הלב טוו, אומני העץ והאבן לא נחו לרגע, ועל הכל ניצח בצלאל בן אורי. המערכת הענקית של הקמת המשכן פעלה בכל המרץ ובמלא הכוח.

ואז מגיע הרגע המיוחל. ה' מפקח על כל המלאכה וחותרם עליה. מאשר אותה.

"ויעשו בני ישראל כאשר ציווה ה' את משה". בת קול מכריזה שכל מה שעשו יצא מדויק לרצון ה'.

אין אירוע מרגש יותר מהרגע הזה.

העבודה היומיומית שלנו היא למקד את הכוחות ולדייק את הרצונות יותר ויותר לרצון ה', אבל אחרי כל זה יש משהו שרק "יודע תעלומות" יכול לראות בעצם הנשמה שלנו.

לעתיד לבוא ישב ה' ויכתוב את כל מעשיהם של ישראל בספר תורה מיוחד, "תורה מאיתי תצא". רבי דוד מלעלוב הוסיף ואמר, שלעתיד לבוא תצא מסכת חדשה בש"ס, "מסכת דוד מלעלוב", וכך על כל אחד מישראל באופן פרטי.

עם ישראל נמצא כבר אלפיים שנה בכיסופים והשתוקקות לרגע שה' יכתוב את פרשת פקודי שבספר התורה של העתיד לבוא, ואת פרק פקודי במסכת הפרטית של כל אחד ואחד, ושם נראה שבעומק העומקים שלנו זכינו ללמוד תורה ככל אשר ציווה ה', זכינו להתפלל ככל אשר ציווה ה' ולעסוק בתיקון העולם ככל אשר ציווה ה'.

גדולי החסידות הורו לנו את הדרך איך לדלג כבר עכשיו מהמקום שלנו אל אותו מקום עליז ונסתר ששייך לגאולה השלימה, על ידי התקשרות בצדיקים. כך מסביר רבי צבי אלימלך מדינוב: "והנה ישראל עדיין היו טועין במושכלות כי לא ניסו עדיין באלה, אזי עשו על דעת כוונת משה ואהרן אשר ציווה ה' יתברך". כשעושים על דעת הצדיקים, מתחברים אל אותו מקום נפלא ונעלם.

כשהגיע רבי יחזקאל משינאוה לבקר בעיר קרעניץ, בנו עבורו מאהל גדול לתפילות ברוב עם. זמן מה לפני שהגיע, ראה אחד מהחסידים - ר' טוביה לייב - שמחמת הטרדות לא הספיקו לנקות ולסדר את המקום, והוא לקח על עצמו את המשימה. כשחסיד מנקה לכבוד רבו, הוא לא מסתפק בניקיון גשמי בלבד. הצטער ר' טוביה לייב על שאינו יודע לכוון את הכוונות הראויות, ולפתע הבזיק במוחו רעיון: ינקה הוא את המקום על דעת הכוונות שכיוון הצדיק רבי צבי הירש "משרת", שהיה משרת את רבו רבי מנחם מנדל מרימנוב תוך כדי כוונות וייחודים עליונים. כך סידר ר' טוביה לייב את המקום בלב מלא תפילה וכיסופים.

כשנכנס רבי יחזקאל אל המאהל המסודר, הרים את עיניו בפליאה ושאל: "מי סידר כאן את המקום בכוונות מיוחדות שכאלו?" ויהי לפלא. אין ספק שאנחנו קרובים מתמיד לרגע המיוחל בו ה' יתברך יתגלה ויאמר לנו: בניי אהוביי, כל מה שעשיתם - לכבודי עשיתם. ככל אשר ציוויתי אתכם.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמעשתלמת בישראל

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Falco
קורקינט חשמלי
A10 - FALCON

מנוע עוצמתי, גלגלי 10 אינץ', שיכוכך קידמי לנטיעה חלקה, מנגנון קיפול נוח. צג דיגיטלי, מעצור דיסק אחורי

במקום 1,990 ₪
1,099 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

acer Nitro ED320QR S3 FreeSync Premium VA FHD 1ms 180Hz

מסך מחשב גיימינג קעור "31.5" Acer

במקום 1,479 ₪
999 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

NAKASUMI

מסכים SMART TV 4K ULTRAHD

NE-75FLED **75"** במקום 2,690 ₪ **1,990 ₪**

NE-85FLED **85"** במקום 4,290 ₪ **2,990 ₪**

NE-32FLED **32"** במקום 696 ₪ **349 ₪**

NE-65FLED **65"** במקום 2,290 ₪ **1,490 ₪**

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

aiwa

מקרן קול עם סאבוופר אלחוטי DOLBY ATMOS 2.1.2 500W

במקום 2,390 ₪
1,190 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

Hispano HRT-10

פטיפון מזוודה עם רמקולים סטריאו מובנים

במקום 699 ₪
299 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

דחשא

שוואב אבק שוטף רובוט מהפכני וחכם - U300

במקום 6,580 ₪
2,990 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

JBL PartyBox Encore Essential IPX4 100W

בידורית ניידת

במקום 1,290 ₪
1,090 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

baseus Bowie H1i ANC 100H

אוזניות אלחוטיות ביטול רעשים

במקום 329 ₪
179 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

אלקטרה טריימר משולב מנות תספורת לגוף 1-ב-2 GT-200

במקום 149 ₪
89 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

yeedi Yeedi K650

שוואב רובוטי שוטף

במקום 990 ₪
499 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

mi xiaomi Xiaomi Vacuum Cleaner G20 Lite

שוואב אבק אלחוטי נטען

במקום 899 ₪
499 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

דחשא B100

מנקה ריפודים עוצמתי שוטף

במקום 499 ₪
449 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

JIMMY VW302

מנקה חלונות חשמלי

במקום 249 ₪
169 ₪

< יש להגיע עם מזר העיתון > פרט אחד ללקוח < בתוקף ל-31.3.25

SHARP
מקרר 4 דלתות
ענק, אינוורטר
מנוע Inverter
611 ליטר
במקום 7,190 ₪
6,990 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
דלתות בעיצוב מפואר,
צג דיגיטלי חיצוני מואר,
מולטי קולינג
404 ליטר
נפח נטו 362 ליטר
במקום 2,890 ₪
2,390 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

NEON
מקרר
מקפיא עליון
206 ליטר
במקום 999 ₪
799 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

אלקטרה
מקפיא
4 מגירות
אלקטרה
במקום 799 ₪
699 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

AMBASSADOR
מכונת כביסה
פתיח חזית
1-8 ק"ג
1400 ס"ל
AM80-F141
במקום 1,399 ₪
990 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

BOSCH
תנור אפיה
בנוי בוש
כולל מסילה
טלסקופית
HBF534EB0Q
במקום 2,590 ₪
1,990 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

אלקטרה
כיריים
קרמיות
4 מוקדי
בישול
אלקטרה
גימור זכוכית
שחורה
במקום 899 ₪
649 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

SENSOR
כיריים גז
4 להבות
סנסור
גימור זכוכית
שחורה
במקום 499 ₪
449 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

SIEMENS
מדיח כלים
אינטגרלי
12 מערכות
כלים
אינטגרלי מלא
SN615X07AF
במקום 2,890 ₪
2,590 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

NINJA
נינג'ה
גריל
חשמלי
EG203
במקום 990 ₪
790 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

SENSOR
מיקרוגל
דיגיטלי
25 ליטר
כולל
גריל
במקום 399 ₪
299 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

SENSOR
מיקרוגל 20 ליטר
במקום 399 ₪
199 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

Gold Line
מיקסר
מקצועי ענק
10 ליטר
MULTI-MIX
ATL-283
במקום 790 ₪
499 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

MEISTER
מעבד מזון
+ בלנדר
8 ב-1
כולל
אביזרים
CFP7100
במקום 299 ₪
199 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

TELEFUNKEN
מיחם
נירוסטה
חשמלי
TSW-50cup
במקום 169 ₪
149 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

TELEFUNKEN
פלטת שבת חשמלית
ענקית
6 סירים
TPS-6pal
במקום 129 ₪
99 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

אלקטרה
מכונת קפה
סוחנת
אלקטרה
במקום 1,199 ₪
990 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

NESPRESSO
מכונת קפה
נספרסו
יבואן רשמי!
A3NC30-IL-WH-NE
Essenza Mini
במקום 499 ₪
349 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

Gold Line
סיר טיגון
ללא שמן
1.8 ליטר
ATL-9800
במקום 199 ₪
99 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

Tefal
מגהץ
קיטור
טפאל
SV6116
הספק 2200 וואט
משאבת מים 5.3 בר
במקום 499 ₪
399 ₪
יש להגיע עם גזר העיתון < פרט אחד ללקוח > בתוקף ל-31.3.25

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

PAYNGO.CO.IL

***5018**

בתוקף עד-31.3.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | התמונות להמחשה בלבד | לא כולל כפל קופונים | המחיר הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | מותנה במסירת גזיר קופון

עַד שִׁבּוּא אֵלֵינוּ

אם תפגשו
את אליהו שמואלי
ותחליפו איתו כמה דיבורים
בעבודת ה', הדבר האחרון
שתחשבו זה שאתם מדברים עם איש
עסקים מצליח, בעליה של רשת 'חומוס
אליהו' המוכרת לכולנו. וזה לא מפתיע,
גם הוא בעצמו לא תכנן להגיע לשם, אבל
מבחינתו – בזכות אמונה, ביטחון והתבודדות,
זה פשוט קרה. אז בפעם הבאה שאתם
הולכים לנגב חומוס באחד הסניפים הפזורים
ברחבי הארץ, ולאחרונה גם מחוצה לה, תדעו
שאתם עומדים להכניס לפה אמונה וביטחון
שהתלבשו בפיתה עם חומוס. עבודת
העלאת הניצוצות מעולם לא הייתה
זמינה יותר.

יעל בנימין

ם בתקופות בהן משפחת שמואלי התמודדה עם חובות של מאות אלפי שקלים, הם היו חדורים בביטחון ש"ירווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר". הם אמנם לא דמיינו שיום אחד הם יהיו זכיינים של רשת עם כמעט מאה סניפים, אבל אם הייתם שואלים אותם כבר אז אם זה נשמע להם הגיוני, הם היו עונים לכם בפשטות, כמו התם מסיפורי מעשיות ש"אצל ה' יתברך הכל אפשר, ויכול להיות כהרף עין".

אליהו וענבר התחננו לפני כעשרים שנה, עוד לפני שהתקרבו לחיי תורה ומצוות. "הכרנו בחוות גמלים, אני עבדתי עם עיזים והוא היה מאלף נאקות" נזכרת ענבר בערגה. "בתוך השנה הראשונה לנישואים, בסביבות גיל 30, אליהו הלך ללמוד אמנות לחימה יהודית שנקראת 'אביר' אצל מורה בשם יהושע סופר, שבין השאר היה גם חסיד ברסלב. כדרכם של חסידים, יהושע הזמין אותו להצטרף אליו לנסיעה לאומן, כשבאותה תקופה נסיעה לאומן, אמסטרדם או ג'מייקה היו מבחינתו אותו דבר: טיול בחו"ל. אליהו נענה בחיוב להרפתקה הקטנה, ובאופן מפתיע ובלתי מתוכנן חזר משם דוס", היא אומרת בחיוך.

לענבר לא היה קל לקבל את השינוי הפתאומי. "בהתחלה ירד עליו כל האור בבת אחת", היא נזכרת ברגשות מעורבים בתקופה ההיא, "אחר כך הוא התמתן קצת, ואז לאט לאט חזר והתחזק יותר, בדרכו. כשהכרנו היינו פריקים, הוא היה עם ראסטות, וכל הקטע של חזרה בתשובה ממש לא היה חלק מהתסריט המתוכנן. בהתחלה חשבתי שזה יעבור לו", היא מודה, "אחר כך התרכתי קצת והתחלתי לשמור מה שאני יכולה, רק כדי לשמח אותו, ואחרי שהבנתי שלא מדובר באפיזודה חולפת, אפילו כעסתי. הרגשתי שהוא אוהב את בורא עולם יותר מאשר אותי, וכיוון שלא הכרתי אז את בורא עולם בעצמי, לא הצלחתי אז לעשות את ההפרדה ולהבין מה זו אהבת ה'".

אבל כשה' יתברך חומל על יהודי ומקרב אותו אליו, בסופו של דבר הלב נפתח, והרחמים האלה לא פסחו גם על ענבר. "בשלב מסוים התחלתי לקלוט שיש שם משהו בתוך הדבר הזה, לאט לאט התחלתי ללמוד בעצמי, ומשם הכל היסטוריה" היא מסכמת את השלב הזה בחיים.

כשאני שואלת מה 'הדליק' אותם בברסלב, אליהו מסביר: "רבנו יכול להגיע לכל אחד ולדבר בשפה שלו. אין תנאי קבלה, עצם זה שאתה יהודי ויש לך רצון, אתה בסיפור. לרבנו יש את היכולת להגיע לאדם הכי רחוק, רק כי הוא ישראלי. אני הייתי בעל עבירות גדול" הוא אומר בכנות, "ונסיעה אחת לר'

נחמן הפכה לי את הראש והולידה בי רצון לקדושה. בלי דברי מוסר או הפחדות, זה נס גדול. ר' נחמן מצליח להגיע למקומות שאף אחד לא הגיע ולגרום לאנשים לרצות להיות יותר טובים. התחושה שהוא נותן היא שאם אתה יהודי - אז היהדות היא שלך, ואתה מוזמן".

ענבר בהחלט מסכימה עם מה שאליהו אומר, ולוקחת את הדברים גם למקום הנשי והפרקטי. "לרבנו יש עצות פשוטות שבאמת אפשר לקיים. יש לי תשובה לכל דבר בליקוטי מוהר"ן, ובתור אישה אני ממש צריכה את זה", היא משתפת. "אני מורידה את התורה למעשה, וזה עובד. למשל תורה רפ"ב, מה היינו עושים בלי זה עם כל הפילוג שיש לנו בארץ? לזכור שאנחנו לא יודעים על אף אחד מאיפה הוא הגיע ומה הוא עבר, זו מתנה גדולה שפותחת את הלב. אם רוצים משיח - זו הדרך", היא אומרת באופן חד משמעי, ומוסיפה מיד עוד נקודה חשובה בנושא השמחה. "ר' נחמן אומר שאם אתה בעצבות, תעשה מה שצריך כדי לצאת משם. אצלי זה יכול להיות גם סרטון סטנדרט... אבל אם עשיתי את זה מתוך תודעה של קיום העצות של ר' נחמן, אז התקרבותי להשם על ידי עצות של הצדיק, שהוא הצינור שלי לעבודת השם".

מתכון מנצח ליישוב הדעת

משפחת שמואלי מתגוררת ביישוב כפר שמאי, סמוך ונראה לצינן הרשב"י. זכינו ושניים מילדינו חברים של הילדים שלהם, וכשיצא לנו להיות אצלם בבית, לא היה אפשר לפספס את האוויר הזך של מירון ושל כל צדיקי הסביבה, יחד עם תחושה מיוחדת של יישוב הדעת ואיזון בין גשמיות לרוחניות ובין אורות לכלים. כשאני שואלת אותם מה הסוד והעצה שלהם, חשוב לענבר להדגיש שכל מה שהיא תגיד לא בא חלילה לפסול ולבקר אף אחד אחר. "קודם כל הרבה סייעתא דשמיא", היא נותנת הקדמה מתבקשת, "ומעבר לזה, אני חושבת שלשינוי יש נקודת אמת שאנחנו חותרים ללכת איתה. בעלי הוא ממש חדר מטרה. יש לו דרך ויש לו משמעת עצמית מאוד גבוהה ללכת בה. אחת העצות הגדולות של רבנו זה לוותר. וזה טוב גם לפרנסה וגם לזוגיות. בפרנסה זה יכול להישמע מוזר, מה לוותר ולפרנסה? אבל הנקודה העמוקה היא שהויתור והשחרור הם ביטוי של אמונה". אליהו מצטרף ונותן גם את הצד המעשי בעבודת ה': "הקנאות על ההתבודדות זה המפתח העיקרי", הוא מסביר מנקודת מבטו את הבסיס להכל. "בעולם הזה יש הרבה תאוות, דמיונות וקשיים שעלולים להחליש, לבלבל ולהכניס לספקות וככה להפוך את החיים שלנו לברדק אחד גדול", הוא מציג תמונה עגומה של חיים ללא עבודה פנימית. "ומצד שני, היציאה לשדה בקביעות לשעה אחת ביום, חוק ולא יעבור - זו שעה שבה אני מברר את המחשבות והרצונות ומתפלל על החסרונות. זו שעה שיוצרת סוג של שבת בתוך החול, ושומרת על יישוב הדעת".

"כשיש לי התבודדות", הוא מסביר, "אני יודע שגם אם טעייתי בדרך, הטעות הזו תימשך מקסימום כמה שעות. כי אני מגיע לשדה, ושם יש לי שיקוף של המקום הפנימי שלי שמאפשר לי להתבונן על החיים שלי, להבין איפה אני לא מכוון, ולאט לאט להתחיל לתקן. מי שאין לו התבודדות - כל היום רץ ולא עוצר להתבונן איפה הוא בעולם".

בעולם מהיר שבו הרבה אנשים היו רוצים למצוא זמן להתבודדות או לכל קבלה טובה אחרת, אבל מרגישים שהם רחוקים ממש שנות אור, מסקרן להבין איך בעלים של רשת עסקית כל כך גדולה מצליח למצוא את השעה הזו כל יום. "מה שעוזר לי להתמיד בהתבודדות, זו ההבנה שאו שאני מתבודד או שאני מת... אני מכיר את עצמי מספיק טוב כדי לדעת לאן אני יכול להגיע בלי הדבר הזה, אדם בלי שעה התבודדות לא מודע לעצמו מספיק, בטח אם הוא לא כל היום בתוך הקודש אלא גם מתערבב עם העולם, וזה דבר שאני לא יכול להרשות לעצמי. יש לי אחריות על הרבה דברים, על אישה, על בית, ילדים, על עסק. אם אני לא עושה מה שאני צריך, אני עלול לקלקל. זה כמו לקחת אחריות על פעילות גופנית. הגוף הולך ומתבלה, אבל מי שישקיע כל יום 20 דקות יצליח לשמור על הבריאות שלו לאורך זמן. רבנו אומר שמי שלא יודע לסבול קצת, יסבול הרבה. לסבול קצת זה המאמץ להשקיע ולהתמיד בשביל לקבל בסוף את התוצאות הרצויות בחיים. ולגבי הזמן, לבן איש חי יש עצה נפלאה: תקום שעה אחת קודם".

חומס של מעלה

עם דיבורים כל כך חזקים בעבודת ה', אפשר להניח שהרעיון לפתוח חומסיה הגיע מתוך רצון עמוק לתיקון עולם, אולי איוו ברכה של רב גדול או אפילו התגלות של צדיק בחלום. אבל אליהו ממנהר לפנצ'ר לי את התאוריה. "אני מנסה בחיים שלי להיות כמו בול עץ במים", הוא נותן דימוי שמסביר את צורת החשיבה. "העץ

גם כשהיו לנו חובות והמקרר היה ריק, לא חיינו בתודעה של צמצום. אליהו כל הזמן היה אומר לי: לא לחשוב כמו עכברים", ענבר נזכרת. "לחיות במוחין דגדלות גם כשאינ לך כלים. זה לא אומר לקנות את מה שאתה לא יכול להרשות לעצמך כרגע. זה אומר רק להחליף את הסיפור שאתה מספר לעצמך"

לגמרי במציאות. ענבר נזכרת בתקופה שבה היה קשה למצוא טחינה בכשרות הרצויה. "זו דוגמא קטנה של השתדלות. בעלי הולך מאד חזק עם האמת, בלי לעגל פינות. היינו יכולים לסגור את הסניף בגלל דבר כזה, וגם ברמת היושר מול הלקוחות. אין דבר כזה, למשל, לקנות שמן זית מהול כדי להרוויח יותר כסף. זו לא דווקא חשיבה עסקית, זו חשיבה יהודית. ללכת עם נקודת האמת והיושרה, בלי פשרות - זו היהדות", היא אומרת באופן חד משמעי, ואליהו מוסיף: "העבודה שלי היא להיות ראוי לשפע של ריכוזו של עולם כל יום מחדש. אני יודע בידיעה פנימית שאם אני אזייף הכל יתפרק, כי אין פה מתנות, יש פה דרך".

לא בוחר לאן לנסוע, יש זרם שמוליך אותנו, וכל פעם הוא יוצא במקום אחר וממשיך קדימה עם הזרם. לא בחרתי לפתוח חומס ביקנעם כי רציתי להתעשר, או שהיה לי ברור שזה יעבוד, וגם לא היה לי שום חלום לתקן את העולם דרך חומס. פשוט הייתי בחובות של מאות אלפי שקלים עם אישה וילדים בבית, בלי פרנסה, בלי כסף לאוכל, שכר דירה, חשמל או דלק. אז פתחתי עסק בתחום שאני מכיר, שיש לי בו ניסיון ושיהיה לי קל לתפעל אותו. חומסיה, בהשוואה למסעדות אחרות, זה עסק יחסית קל לתפעול, כי יש הרבה פחות מוצרים. הסיפור כאן הוא ממש פרקטי. עבודה שהיא לא קשה, בשעות נוחות בלי לעבוד בשבת, כשהמטרה היא להביא הביתה פרנסה סבירה ולאט לאט להחזיר חובות בעזרת ה'". אבל ברסלבר הולך עם רבנו ועם ה' יתברך לכל מקום, וכמו שלימודי אמנות הלחימה החזירו את אליהו בתשובה למרות שלא זו הייתה מטרתם מלכתחילה, גם חומס אליהו מייצר הרבה חיזוק בעבודת ה'.

יש לא מעט סיפורים על אנשי עסקים מפורסמים ומצליחים ברחבי העולם שהתחילו את דרכם כעניים מרודים, עברו דרך הרבה כישלונות והגיעו אל פסגות ההצלחה שלהם בזכות עבודה עמוקה על התודעה. אבל כאן אנחנו מדברים על 'מיינדסט עסקי' מסוג אחר לגמרי. בשתי מילים, לשיטה המנצחת הזו קוראים: אמונה וביטחון, ומשפחת שמואלי מאמצים אותה בחום לא רק בתחום הפרנסה אלא בכל האתגרים. "במהלך השנה", ענבר נותנת דוגמא להמחשה, "כל האזור שלנו ספג הרבה טילים והיו כאן פשוט ניסים גלויים. אפשר לדבר על דרך הטבע, על כיפת ברזל, אבל אי אפשר להתעלם מהניסים, ובכלל מהקריאה של ה' אלינו דרך המלחמה הזו. ה' רוצה שנוזו בנפש שלנו, שנהיה קצת יותר טובים כל אחד בנקודה שלו, ונבחר על מה למקד את המבט שלנו".

כשבוחרים למקד את המבט על הניסים שקורים, מזמנים מהם עוד ועוד. וכשאני שואלת מה הביא אותם לקפיצה הגדולה, יש להם הסבר מאוד פשוט. "רק נס, אין פה שאלה בכלל. כשאתה מסתכל מהצד, וזה בלי להפחית בכבודו של בעלי שיודע לעשות את העבודה", אומרת ענבר בחיוך, "בלי העצות של רבנו והשגחה צמודה של ה' יתברך, זה לא היה קורה". אליהו מרחיב את היריעה: "יש מלא חומסיות טובות. אני לא יכול אפילו להגיד ששלי הכי טעים, טעם זה דבר אישי. יש הרבה ותיקים ומקצוענים, אבל אף אחד לא הגיע לדבר כזה. רואים פה מלמעלה השגחה ברורה מאוד, אי אפשר להסביר את זה בצורה אחרת".

כדי להבין עד כמה ההשגחה הרחיקה לכת, צריך להבין כמה אליהו היה רחוק מהעיסוק הזה מכל הבחינות. "בתחילת הדרך לא היה לי שום ידע וניסיון בהקמת וניהול עסקים. אני לא איש עסקים ולא איש קולינריה. כשאני בא לאכול", הוא ממחיש את העניין, "אני לא שם לב בכלל אם חסר מלח או לא, ואני גם לא איש של עסקים כי זה לא מדליק אותי ולא עושה לי את זה", הוא מסביר. "אין לי שם שום עניין. היום אני יודע לנהל עסק, אבל אז לא היה לי מושג מה עושים", וענבר מוסיפה

בחיוך עוד פרט משמעותי לסיפור: "והוא גם לא כזה מת על חומס..." "אני הכי לא מתאים לפרופיל הזה, ובכל זאת זה קרה", הוא מספר. "לא כי אני מוכשר לזה, או כי אני יודע איך עושים את זה. פשוט ככה ה' רצה שיקרה. עשיתי טעויות מאוד קשות בהתחלה. אם נבחן את הטעויות שעשיתי בהתחלה, נראה שבדרך הטבע לא היה לזה שום סיכוי לשרוד אפילו יום אחד. זה התגלגל בצורה ניסית שאפילו לעצמי אני לא יכול להסביר מה קרה שם. אין פה שכל" הוא מסכם את השיטה, "רק אמונה בדרך".

אבל האמונה הזו לא נשארת רק בתודעה, אלא באה מבחינתם

כי הוא משלם ומצפה לתמורה, והמחויבות הזו נגזרת מתוך השקפה של ואהבת".

"בשנים הראשונות", ענבר נזכרת, "היה אפשר לראות שאנשים באים לאכול, אבל הם גם באים כי פשוט כיף להם. הם מקבלים משהו מעבר לאוכל, זה ממלא אותם מעבר לשובע של הגוף". "היו גם לקוחות קבועים", אליהו מוסיף, "שנוצר איתם קשר טוב ואז הזמנתי אותם לבוא איתי לאומן. חלקם לא היו קשורים ליהדות לפני כן, וככה נפתח להם גם קשר עם ריכוזנו של עולם".

אבל השליחות הבלתי מתוכננת של חומוס אליהו לא נעצרת כאן. יהודי הוא אור לגויים במהותו גם בלי להתכוון, והחומוס הישראלי האהוב מצא את דרכו גם מעבר לים. "לסניף הראשון, ביקנעם, היו מגיעים הרבה אנשי הייטק מרחבי העולם להיפגש עם עובדי החברות ששכנו אתנו ביחד באותו מתחם. הגיעו אלי לקוחות מקוריאה, יפן, ארצות הברית ועוד. ראיתי איך שהגויים האלה מתלהבים מהחומוס, ונודע לי שהם מבקשים מהשותפים שלהם בארץ לוודא שהפגישות העסקיות שלהם יהיו דווקא פה. הם חוו שם משהו, לא יודע אם זה בטעם או באווירה, אבל הם פשוט נדלקו. כשראיתי את זה, אמרתי שחומוס אליהו חייב להגיע גם לחו"ל, ואז צירפתי לחברה שותף שיש לו את היכולת הנדרשת לעניין, במטרה להפיץ את הבשורה גם לרחבי תבל".

כל הילדים בשולחן אחד

אליהו וענבר מכירים הרבה אנשים שהתחזקו בזכות שפתחו ספר ממדף ספרי הקודש באחד הסניפים, אבל אני מבקשת מהם סיפור שהוא מעבר להתחזקות 'סטנדרטית'. "פעם אחת הגיע איש עסקים מאחד הקיבוצים בסביבה, וכשהוא בא לשלם הוא ראה שאין עליו

לשמוע בן אדם שב"ה זכה להצלחה ושפע מדבר על אמונה וביטחון, זה יכול להישמע אולי חכמה קטנה, אבל אצל משפחת שמואלי תודעת השפע האלוקי הייתה דרך חיים גם בתקופות מאתגרות יותר. "גם כשהיו לנו חובות והמקרה היה ריק, לא חיינו בתודעה של צמצום. אליהו כל הזמן היה אומר לי: לא לחשוב כמו עכברים", ענבר נזכרת. "לחיות במוחין דגדלות גם כשאין לך כלים. זה לא אומר לקנות את מה שאתה לא יכול להרשות לעצמך כרגע. זה אומר רק להחליף את הסיפור שאתה מספר לעצמך". "אין עני אלא בדת", אליהו מסביר, "התורה נתנה לנו דרך שמאפשרת לנו לא להתבלבל מהמציאות".

הילדים של אליהו וענבר יכולים לזכות במנת חומוס חינם בכל סניף שייכנסו אליו, אבל הם מעדיפים לשלם כמה שקלים ולהישאר אנונימיים. גם ענבר מעדיפה לספר שבעלה הוא בעל עסק עצמאי, בלי לפתוח יותר מדי. "אני תמיד יכולה להגיד 'כן', בעלי זה חומוס אליהו, ואז אקבל תשומת לב, אבל אני רוצה ומשתדלת לבוא לעולם מתוך מקום של ענווה, וזה לא קשור לכך שאני מאוד שמחה להיות אשתו ומאוד גאה בו".

"אני מבין אותם", אליהו מחייך. "כי לפעמים אנשים מבקשים ממני סלפי באמצע הסופר, וזה נראה לי טיפה הזוי. אני בסך הכל עושה חומוס, לא הצלתי נפש או עשיתי משהו משמעותי בעולם".

שליחות בלי כוונה

"לפני שהיה חומוס אליהו", הם נותנים קצת היסטוריה על קצה הצלחת, "היו בעיקר חומוסיות של ערבים, והיה קטע של חברה'ה לנסוע ביחד ולחפש את הכפר שבו נמצא החומוס שאומרים עליו שהוא הכי טעים. אנשים חיפשו משהו מאוד אותנטי שהרגישו שנמצא דווקא אצלם". למי שלא נכנס לכפרים ערביים, חומוס לא היה דבר כל כך זמין, ועם השנים, חוויית האותנטיות הזו עשתה העלאת ניצוצות רצינית, כולל כשרות מהודרת כמובן.

אליהו אמנם לא הקים את החומוס מתוך תחושת שליחות או חזון גדול, אבל הזדמנויות לשליחות נקרות בדרכנו בכל מקום, והוא בהחלט משתדל לנצל אותן. "בכל צומת שאני מגיע אליה, אני שואל את עצמי מה הכי נכון לעשות עכשיו ותוך כדי אני כמובן מתפלל לזכות לעשות קידוש ה', להפיץ את תורת רבנו בעולם, להכניס יהדות, להיות מועיל לעם ישראל ולבריא. זה חלק מהתפילות שלי ברמה היומיומית. אני לא בא עם איזה דגל, אלא פשוט מנסה לחיות נכון לפי הערכים שאני לומד בהם בספרים.

"ה' נתן לנו כאן איזו שהיא במה", הוא אומר, "כמו שיש לכל אדם בעולם. לכל גננת, יועצת או בעל עסק יש במה בעולם הזה לפעול ממנה ולקרב דרכה. אם אדם מגיע לעבודה רק בתודעה של להביא כסף הביתה, הוא מבולבל. אבל אם הוא מגיע עם מחשבה שזכיתי בעוד יום להפיץ בו יהדות בצורה של דוגמה אישית, דיבורים מקרבים או עזרה ליהודים, אז זוכים לחיים חדשים כל יום מחדש. ואז אתה לא קם לעבודה כל בוקר כדי להתחם כרטיס, אלא בשביל לראות מה עוד אתה יכול לעשות היום לכבוד ה' יתברך בעולם. ובשביל לחיות בתודעה הזו", הוא מזכיר שוב את העיקר שהכל תלוי בו, "צריך התבודדות. להפסיק לרוץ כמו עכבר ולהגיע ליישוב הדעת".

בתחילת הדרך, מדף של ספרי ר' נחמן בכל סניף היה חלק מהחווה של העסק. "בשלב מסוים הדרישה הזו ירדה מהחווה", אליהו מצטער, "בטיפשותי לא התעקשתי על זה מספיק מול השותפים", אבל שלט גדול של "ואהבת לרעך כמוך" עדיין מקבל את פניהם של הסועדים בכל אחד מהסניפים. חוץ מזה שהוא פשוט מחמם ופותח את הלב ומזכיר לכל סועד מה התכלית, בחומוס אליהו זו גם אבן היסוד שממנה נובע כל מוסר העבודה. הבעל שם טוב אומר שהגשמיים של יהודי אחר זו הרוחניות שלך", ובחומוס אליהו האמרה הזו היא לגמרי חלק מהדנ"א העסקי. "עשר בשביל שתתעשר זה גם בנתינת שירות", ענבר אומרת. "להיות בתודעת שפע ולא להתקטן על הפירור, זו תפיסה של יהודי. הפרנסה שלך קבועה מראש השנה עד ראש השנה, אז אל תהיה לחוץ. תיתן ליהודים וה' ייתן לך".

"המוטו שלי כבעל עסק זה ואהבת לרעך כמוך", אליהו מוסיף ומסביר את צורת החשיבה העסקית. "אני צריך לתת את המאה אחוז כי אני מחויב. אני רוצה לתת ללקוח את הכי טוב שאני יכול,

**אדם בלי שעה
התבודדות לא מודע
לעצמו מספיק, בטח
אם הוא לא כל היום
בתוך הקודש אלא גם
מתערבב עם העולם,
וזה דבר שאני לא יכול
להרשות לעצמי. יש
לי אחריות על הרבה
דברים, על אישה, על
בית, ילדים, על עסק. אם
אני לא עושה מה שאני
צריך, אני עלול לקלקל**

'אתה זוכר את ההוא שהיה פה בלי הארנק?' אמרתי לה שהיו לי מאות כאלה אז אני לא ממש זוכר כל אחד, אבל מיד הבנתי שיש פה עניין אחר. היא אמרה לי שהוא חולה הרבה זמן, והוא מאוד ישמח שאבוא לבקר אותו. על פניו יכולתי לשאול מה לי ולו, אבל אמרתי: ה' שלח לי משימה, אז אני יוצא. "סיימתי את יום העבודה ויצאתי אליו הביתה", אליהו משחזר. "זיהיתי את הפנים שלו למרות שלא נפגשנו כמה שנים, ונהיה לנו ערוץ פתוח של דיבור. התחלתי לבוא אליו פעמיים בשבוע, ועם הזמן והשיחות הוא החליט שהוא רוצה להתחיל להניח תפילין. היה מדובר ביהודי בן 60, קיבוצניק שמעולם לא היה קשור ליהדות, אבל כמובן אף פעם לא מאוחר. הבאתי לו טלית ותפילין, והייתי בא אליו הביתה ועוזר לו להתפלל. עברו כמה חודשים, וכשהוא היה על ערש דווי, אשתו באה לקרוא לי כדי להיפרד ממנו. ברוך ה', לפני שהוא נפטר זכינו לעשות כמה תיקונים, כמו שנהוג אצל חסידי ברסלב, שאני מאמין שיעזרו לו מאוד בעולם הבא", אליהו אומר בסיפוק ובהודיה על הזכות. "מה שמביא את המוטו של 'ואהבת לרעך כמוך' לידי ביטוי, זה שעשינו מההתחלה שולחנות ארוכים מעורבבים. כשבן אדם מגיע, הוא לא יושב לאכול לבד בשולחן, כולם יושבים ביחד. אתה יכול לראות שולחן אחד עם אדם חרדי, נהג משאית, חייל חילוני, פאנקיסט, פריק - כולם יחד באותו שולחן. אחד אומר 'אחי תביא את המלח', אחד 'תביא את הקולה', זה שובר הרבה מהנפרדות שאנשים חיים בה פה בארץ וזה אחלה קטע" הוא אומר בסיפוק. "כולם מתערבבים, כולם יהודים, כולם מתוקים, לא משנה מאיפה הם באים ומה ההשקפה שלהם. כשאתה רואה את הערוב הזה, אתה כבר לא רואה את התדמית של הבן אדם, את החייל, את החרדי, את הפריק ואת הפועל. אתה רואה את המהות, כולם נראים כמו ילדים חמודים שמשחקים ואוכלים ביחד בשולחן אחד, אין משמעות לבגד או לכיפה וכל הסיפור של הדמיות נופל.

"כתוב בגמרא", הוא אומר כדי להמחיש את מעלת העניין, "שאפילו אם כל עם ישראל עובדים עבודה זרה, מוחלים להם, למה? כי הם ביחד. אנחנו כמובן לא רוצים לעבוד עבודה זרה משום סוג, אבל המשפט הזה מספיק חריף כדי להבהיר לנו מה באמת הכי חשוב אצל ריבונו של עולם. אז כשאנחנו מצליחים לייצר את האחדות הזו, לא משנה אם זה בגדול או בקטן, זה בוודאי עושה לו נחת רוח גדולה."

ארנק. באופן טבעי, כמו שנראה לי כל יהודי היה עושה, אמרתי לו: אחי שחרר, תאכל לבריא ותבוא לשלם מחר מחרתיים. מבחינתי זה משהו שקורה מדי פעם, וב"ה התרגלתי לעשות את זה בשמחה, אבל בשבילו זו הייתה חוויה מיוחדת ומאוד חזקה. הוא חזר אחרי כמה זמן לשלם, כשהוא שמח ומודה על האמון. אחרי כמה שנים הוא חלה בסרטן לא עלינו, והרופאים העריכו שנשארה לו כחצי שנה לחיות. אשתו באה אליי לחמוס ואמרה לי:

דמיונובע

להקשיב לאין סוף שבתוכי

"דמיונובע עזר לי ביכולות להגיע לליבם של התלמידים ולעורר בהם מוטיבציה"
צביה פויער, מורה

"דמיונובע נתן לי כלים פרקטיים משמעותיים ליישום בתוך העבודה שלי כפסיכולוג"
צבי שורק, פסיכולוג חינוכי

"דמיונובע עוזר לעקוף חסמי תודעה ואפשר למטופלים להפגש עם נקודת הבחירה בנפש"
חנה דיין, יועצת זוגית ופרטנית

"דמיונובע הוא הכלי המדויק שבו אני עוזר לטפורטאים להצליח לבחור מה הדרך הנכונה ביותר עבורם"
מעוז סמיה, מאמן מנטאלי לטפורטאים

"דמיונובע נתן לי כלים להתמודד עם בעיות מורכבות ולפתור אותם מהשורש"
אמיר חוון, עובד סוציאלי

"דמיונובע סייע לי להקשיב ולהבין טוב יותר את עולמי הפנימי, ומתוך כך להיות אדם, רופא, מנהל, ויום טוב יותר"
ד"ר יוסי בהגון, רופא יזם טכנולוגי בתחום הרפואה

"דמיונובע פתח לי את הלב ושדרג לי את יכולת ההבעה בכתיבה וניגון"
סתיו ברבי, משוררת ומוזיקאית

"דמיונובע העשיר משמעותית את יכולת היצירתיות והמשחק שלי"
אלינור מיכאל - דהאן, יוצרת ושחקנית

מטפלים ומטפלות

סמינר מקצועי ענק ללימוד ושימוש בשיטת דמיונובע

הסמינר יתקיים בכפר הנוער בן שמן
בתאריכים 27-29 יולי (ימים ראשון עד שלישי)

מספר המקומות מוגבל, הבטיחו את השתתפותכם
הרשמה מוקדמת מוזלת

לתגובות ולסיפורים שלכם: Binyael@gmail.com

מתי פירגנת על עולם הרוח?

איתי אסמן

יפה יש לך". הוא לא קיבל את המסרים האלו בגיל צעיר, וכן - גם בגיל מבוגר אנשים זקוקים לזה, בעיקר בעלי תשובה.

בצעירותי היו לי כמה כלבים, אני מאוד אוהב כלבים וגם למדתי על סוגי הכלבים וקצת לאלף אותם, הייתה לי כלבה מאוד יפה מסוג "האסקי סיבירי", זה כלב מרשים שנראה כמו זאב קטן עם עיניים כחולות (ובעיקר יופי בלי

הרבה שכל). וכל פעם שטיילתי איתה, בעלי כלבים אחרים ניגשו אליי והתחילו להתעניין על הכלבה ונוצר שיח. ככה זה כשיש תחומי עניין - כך זה גם ברכבים, באופנועים, בכדורגל ועוד. למה שזה לא יהיה כך גם בסוגיות רוחניות? למה קשה לנו ללכת לאדם שרואים שהוא חילוני או מסורתי ולהגיד לו כל הכבוד על הכיפה או הציצית? לפעמים כשאני עובר ליד דוכן תפילין אני אומר יישר כח ליהודי שעומד בדוכן, וגם ליהודים שהחליטו להניח תפילין. ראיתי אותם, וזה מרגש אותי שהם מתחזקים, ואני רוצה לשתף אותם בהרגשה שלי ולתת להם תחושה טובה. והם תמיד מחייכים ומודים לי. איזה כיף זה שיהודים מפרגנים אחד לשני בסוגיות רוחניות, וגורמים לאנשים להתחזק בשמירת תורה ומצוות ומעודדים אותם. ציצית וכיפה זה כל כך יפה, כל כך מתאים למראה היהודי. גם יהודי שמתחיל לגדל זקן אחרי שגילה בתער, גם אשה שמתחילה ללבוש צנוע וחברה שלה מחמיאה לה - זה כל כך חשוב.

אשמח אם תנסו לעשות את מה שכתבתי כאן, לפרגן ליהודי מקועקע שאינכם מכירים על כיפה או ציצית שהוא לובש, והשיחה שהתפתחה ביניכם. מניסיון, זו הזדמנות לאחר מכן לקבוע חברותא, להזמין לשבת, או לענות לו על שאלה הלכתית שהייתה לו הרבה זמן ולא היה לו את מי לשאול. אנחנו נמצאים לפני חג הפסח, זה הזמן גם להזמין אלינו לליל הסדר עולים חדשים, בעלי תשובה, עיריירים, חיילים בודדים ואנשים שאין להם עם מי לחגוג. מחכה לעדכון שלכם, בהצלחה.

asmanitai@gmail.com

בטח שמתם לב לאופנה החדשה של חילונים ומסורתיים שהולכים עם ציציות בחוץ, זו ממש תופעה. זה הלך וגדל מאז המלחמה. יש לי 'מנהג' לפרגן לאנשים האלו, שמחצינים את המצוות וגאים בהם, ורואים עליהם את תהליך התשובה. אני נוהג ללכת אליהם ולומר להם "כל הכבוד שאתם הולכים עם ציציות בחוץ", לרוב הם מאוד מוחמאים, והם מתחילים לשתף אותי בתהליך התשובה שלהם, זה מרגש אותי כל פעם מחדש, כל יהודי שמתקרב לה' מבחינתי זה נס, היכולת להשתנות ולקבל עול מלכות שמיים ועול מצוות זהו תהליך מאוד קשה למי שהיה רחוק מתורה ומצוות ולא הורגל אליהם בחייו האישיים. הסימנים האלו גורמים לי לחוש שאנחנו נמצאים בגאולה רוחנית, תחיית הקודש. לאחר שעם ישראל שב לארצו בשיבת גלויות הגיעה שלב הכנסת הנשמה בגוף הלאומי, תנועת תשובה שמנהלת מתחת לפני הקרקע, הרחק מעיני התקשורת - רק שלא יפריעו. לא רק ללובשי הציציות אני מחמיא אלא גם לאנשים מקועקעים שהתחילו לחבוש כיפה. אני ניגש אליהם ואומר להם כל הכבוד על לבישת הכיפה וגם איתם מתנהל שיח. הם מספרים לי שהתחילו לשמור שבת וטהרת המשפחה, והרבה סיפורים שאפשר להוציא מהם סדרת ספרים. אלו מעשים שביום-יום ולא משהו נדיר. את סוגיית הפירגון למדתי על בשרי, כשהתחלתי לשמור תורה ומצוות, בהתחלה התביישתי מהסביבה שלי, חברים מהתיכון גם העירו לי על המראה החדש, והייתי זקוק לחיזוקים מבחוץ. ברגע שאנשים מפרגנים, זה מחזק ומעודד, זה מחמיא. וכל אדם זקוק למשוב ומחמאה, גם בסוגיות אישיות וגם בסוגיות רוחניות.

אומרים שחילונים בימינו הם "תינוקות שנשבו", אני לוקח את המושג הזה גם כמשל. תינוק בשלבי הראשונים זקוק לאישור של ההורה שלו, הוא אומר לו "אבא תראה אותי", הוא זקוק לכך שאבא ואמא שלו יאשרו אותו ויגידו לו שהוא יכול. גם בעל תשובה או אדם שמתחזק בשלבי הראשונים, זקוק לדתי שיגיד לו "כל הכבוד, אתה יכול", "איזה יופי שאתה מניח תפילין", "איזה כיפה

התורה לא פחות מקבוצת כדורגל בליגת העל

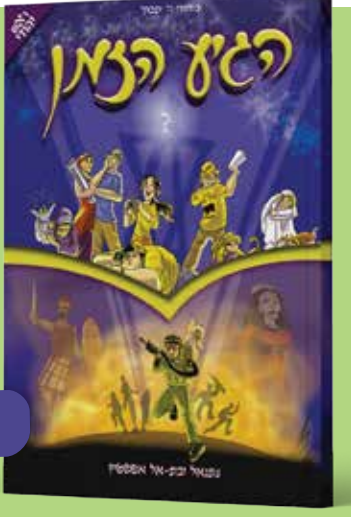

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראש יהודי 054-839-3457

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

לקראת הכנת ספר ה'יצ' הזמן 10! דרושה תרומה להנצחה/להצלחה לתרומה: 052-5665005

כמה קניות? אפיקואמן? קומיקס ילדים "הגיע הזמן" 9 ספרים רק 435 עם שליח עד הבית רכישת מהירה רוקו: QR code. להזמנות: www.roshe.org, 052-5665005, 02-6791122

יש לך ראש יהודי? היה שותף/ה! התרומות לראש יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל "ראש יהודי היו שותפים" או בטלפון 052-566-5005

לרקוד כל הדרך לבית המרזח

הנער שזרק את העבר הדתי מאחוריו השאיר **משהו טוב שהלך איתו**, ובסוף גם החזיר אותו הביתה < האדמו"ר שכתב את **התורות והספרים הארוכים ביותר** הקים גם את המקהלה החסידית הראשונה < ואיך בדיוק התחבר לו **הניגון הקדוש למה שנראה כמו שיר איכרים הוללים?**

'הללו', פודאקסט הניגונים מבית 'צמאה' מספר לנו את סיפורו של הניגון 'ניע זשוּרִיצִי כְּלוּפְצִי', יחד עם ראש ישיבת רמת גן הרב יהושע שפירא, חוקר הניגונים ר' לב לייבמן והאמן נריה מויאל < דבר ראשון תירגעו, אל דאגה חבר'ה

אז מהו הסיפור של הניגון הזה? מי אלו ה'חבר'ה', לאן הם נוסעים, ומה באמת הסיפור עם הוודקה בבית המרזח?...

אני הולך לקפוא, הצילו!

הבה נחזור 200 שנה אחורנית. אחרי פטירתו של בעל התניא, רבי שניאור זלמן מליאדי, ממלא את מקומו בהנהגת חסידות חב"ד בנו רבי דובער, המוכר בכינויו 'האדמו"ר האמצעי'. כשאנשים מתחילים להגיע אליו ולבקש את ברכתו, הוא מסרב בתוקף כי הוא רואה את עצמו רק כאדמו"ר שמורה דרך בתורה ועבודת ה'. כך, בכל שבת הוא מדבר לפני הקהל שעות רבות של דברי חסידות עמוקים, כשלעיתים הוא נושא אפילו כמה מאמרים בשבת אחת! עד היום נחשבים בעולם החסידות מאמרי האדמו"ר האמצעי לארוכים ומורכבים במיוחד. וכך, למשל, הוא התבטא פעם כי החלום שלו הוא שכשתלמידים שלו ילכו ברחוב ישוחחו ביניהם אודות המושגים העמוקים ביותר בחסידות - "ייחודא עילאה" ו"ייחודא תתאה"... אבל לצד דברי התורה הללו הוא עשה דבר נוסף, שאולי לא היינו מעלים על דעתנו. הרבי הקים מקהלה, שבז'רגון החסידי כונתה

אתם מכירים את זה. רגע אחרי שמסיימים לנגן את ניגון 'ארבע בבות', שנחשב לאחד הניגונים העמוקים והמורכבים ברפרטואר החסידי, יש מסורת להתחיל לשיר מיד אחרי שיר קצבי ושמח שנשמע כמו שיר איכרים באוקראינית.

נִיעַ זְשׁוּרִיצִי כְּלוּפְצִי /
שְׁטָא אִיז נְאָמִי בּוּדִיעֵט /
מִי פֶאָיֶעֶדֶם דָּא קְאָרטֶשינקו /
טָאם אִי ווֹדְקָא בּוּדִיעֵט

ובתרגום חופשי לעברית:
אל דאגה חֲבֵרְיָה /
מה יהא עלינו /
עוד נשוב אל הפונדק /
נרווה שם צימאוננו

הבנתם, חבר'ה? - "כלאפציי" הינו סלנג אוקראיני שמבטא לא סתם חבר'ה, אלא דווקא צעירים מלאי מרץ; אין מה לדאוג, תכף נגיע לבית המרזח ושם יהיה לנו וודקה... איך בכלל מילים כאלה הפכו לניגון? ואיך מכל הניגונים החסידיים, דווקא הניגון הזה התמקם לו בכבוד אחרי הניגון הקדוש 'ארבע בבות'...?

השאלה מתחדדת לאור העובדה שאת המילים והלחן לניגון הזה לא חיברו איכרים אוקראינים אלא דווקא חסידים שאחראים לכמה מהניגונים העמוקים ביותר בעולם הנגינה החסידי.

לא ללכת לישון

השאלה היא, למה שיר לכת חסידי אינו יכול לספר לכתחילה על החסידים שנוסעים לרבי? בשביל מה צריך את המשל והנמשל? ואם כבר משל, למה המושא הוא חבורת פרחחים שכל מה שמחזיק אותם בדרך זו הידיעה שבסוף תגיע הוודקה...

הרב יהושע שפירא: האמת היא שחסידים בכלל נקטו במושגים בוטים, וכבר דשו בכך רבים. באופן כללי, התשובה היא שהשימוש במושגים אלה היה במכוון - כדי שגם הנפש הבהמית תבין את הדברים. כשמדברים בבוטות, גם הנפש הבהמית מצטרפת לסיפור.

חוץ מזה, נדמה לי שבאזורים בהם התגוררו הייתה לא רק הנפש הבהמית שלהם; הרי היו סביבם רבים כאלה שהייתה להם רק נפש בהמית, ואם כן זו הייתה השפה המצויה...

אבל בואו נחשוב באמת: הרי אנחנו חפצים להתעורר, להפוך את הברלי המשקל שיש בתוכנו בין הנפש האלוקית והנפש הבהמית. הנפש הבהמית שולטת בנו על כל ממדי החיים במחשבה דיבור ומעשה, ואילו הנפש האלוקית אמנם מכירה את האמת אבל הדברים לא חיים באישיות שלנו. החסידים, אם כן, רצו להפוך את התודעה הזו, כך שהכל יהיה מלא וחדור בחיות של הנפש האלוקית. אבל בשביל זה צריך לעשות ביוזם גם עם הנפש הבהמית, צריך להסביר לה את היוקר של הדברים בשפה שלה, וכשמדברים על וודקה - היא מבינה מה זה...

כשהעגלה נתקעה בבוץ, כשהשולג כיסה את הדרכים, ובכלל כשהמוטיבציה החלה לרדת, בא הניגון ומודיע שאין מה לדאוג. הוא הרים את מצב הרוח של החסידים והזכיר להם למה הם בכלל יצאו לדרך.

הרב שפירא: מי שלא שר 'אל דאגה חבריה' בדרך, כשהוא סוף-סוף מגיע לבית המרוזח - הוא הולך לישון מיד, הרי הדרך הייתה כל כך מתישה... לעומתו, מי שכל הדרך זימר ושר, כשהוא מגיע לבית המרוזח, הוא מתרומם עד בלי די.

מצאתי גם משמעות עמוקה יותר לניגון הזה. זה היה בהתוועדות חול המועד סוכות תשי"ז, בסוכתו של הרבי מלובביץ' זי"ע. הייתה שם קבוצת אורחים, תושבי כפר חב"ד, והרבי ביקש מהם לשיר ניגון שמח. כשהתמהמהו, הרבי אמר להם: "בכל כפר חב"ד אין אחד שינגן ניגון שמח?!...!" והרבי הציע: "בינתיים תנגנו נייע זשוריצ'י כלאפצ'י..."

כשהסתיימה השירה, הרבי התחיל לדבר על המילים של השיר ונתן להן פרשנות עמוקה, כשהדרך הארוכה, בית המרוזח והוודקה שממתנה בסוף, הם לא רק מרכיבים בסיפור של חסידים שנוסעים לרבי, אלא זהו בעצם הסיפור של מסע החיים של כל אחד, כולל הרגעים הללו

"הקאפליע"

לב, אתה חוקר ניגונים, חיברת את הספר 'נגינה לאור החסידות' ואתה עומד מאחורי הבלוג העשיר 'קיר הניגונים'. ספר לנו על המקהלה הייחודית הזו ועל הניגון הבלתי-שגרתי הזה.

לב לייבמן: בתרגום המילולי, נהוג לתרגם 'קאפליע' - מקהלה, אבל זה לא מדויק. המקהלה בלקסיקון של היום זו שירה ווקאלית, מקהלה של משוררים, ואילו שם הכוונה לקבוצה ששרו ווקאלית יחד עם ליווי אינסטרומנטלי, שזהו ביצוע בכלי נגינה.

אמרו על המקהלה הזו שהיא עזרה לאדמו"ר האמצעי להישאר על הקרקע, למרות כל העיסוק שלו בנושאים מאוד מופשטים. מסופר שלא פעם, באמצע שישיב לכתוב חסידות, היה מזמן את חברי המקהלה ומבקש מהם שישירו וינגנו לפניו.

לב: ובכן, ביחס לניגון 'נייע זשוריצ'י כלאפצ'י' והתרגום שלו על הוודקה ובית המרוזח, אז בכלל מדובר במשל... והנמשל הוא מחסידים שנוסעים לרבי, ומדובר במרחק של מאות קילומטרים שהם צריכים לעבור עם סוס ועגלה או ברגל ולהתמודד עם דרכים מלאות בוץ וסופות שלגים, כשברוך הם מרגישים שהם עלולים תכף לקפוא בקור הרוסי...

צריך להבין שהחל מראשית ימי החסידות, הנסיעה לחצר האדמו"ר - לחגים או לתאריכים אחרים בלוח השנה - היא אחת החוויות המרכזיות באורח החיים החסידי. משאירים את המשפחה בכפר או בעיירה, לוקחים תיק קטן ויוצאים למסע, כשלעיתים הדרך הלך וחזור יכולה לארוך משך זמן רב יותר מהשהייה בחצר הרבי עצמו.

אם נחזור לרגעים הקשים שעוברים על החסידים בדרך לרבי, הם יכולים לשאול את עצמם: למה בכלל כל זה? בשביל מה אנחנו עוזבים את בית הכנסת, את סעודות החג עם המשפחה, את המוכר והרגיל, ומטלטלים את עצמנו לנסיעה ארוכה ומייגעת שכזו?...

הניגון 'נייע זשוריצ'י' הוא, אפוא, שיר הלכת החסידי. הוא מעורר את הצועדים שבסופו של דבר הם יגיעו אל היעד, אל בית המרוזח של הנשמה. שם, בחצר הרבי, הם ינחו ויתחממו וישיבו את נפשם באמצעות הוודקה, שזהו ה'משקה' בהגייה החסידית, כשהכוונה לתורת החסידות - פנימיות התורה, וכידוע "אין מים אלא תורה".

האדמו"ר החמישי של חב"ד, הרבי הרש"ב, התבטא פעם לאחר ששרו על שולחנו את הניגון הזה, ביחס לחסידים של האדמו"ר האמצעי: "הניגון הזה מציג לפניי דמות של חסידי אדמו"ר האמצעי. בדמיוני הנני מכניס את עצמי לדמות זו. חסידיו אכן לא דאגו אלא כיצד להגיע לבית המרוזח, שם יהיה הכל כראוי. כך היה אכן באמת. בבית המרוזח היה הכל כראוי. האדמו"ר האמצעי היה מסוגל לתת את מה שאיש לא היה מסוגל לתת, במלוא המידה".

מה שמעניין הוא שדווקא עבורי נבחר הניגון 'נייע זשוריצ'י' שאבצע אותו, שהוא בעצם ניגון של מסע. זה לא מדבר על חסידים שכבר הגיעו אל הרבי, אלא על כאלה שהם עדיין בדרך והם שמחים בה

בהם אנחנו מאבדים את הדרך, מתרחקים מהיעד ושוכחים מהמטרה. השיר הזה, הסביר הרבי, מתכתב עם פסוק מספר שמואל: "לְבַלְתִּי יָדַח מִמֶּנּוּ נֶדַח". יש לנו הבטחה שגם מי שאיבד את הדרך, סופו למצוא אותה ולשוב אל המסלול.

הרב שפירא: כשאדם נמצא בדרך, הוא שומר תורה ומצוות אבל לפעמים הוא איננו חש את הפְּעֵרָה, את הוודקה, אומרים לו: דע לך שאתה בדרך לשם, וכשתגיע לשם אתה תגלה שכל האישיות שלך כאמת בערה, גם אם מבחין עוד לא ראית זאת. אין לך מה לדאוג, כל הדרך שהלכת צעד אחר צעד, גם כשהיה חושך ואפילה, הכל יצטרף לבערה ולמסיבה הגדולה...

שילוב שכזה

עד עכשיו דיברנו רק על המילים. הניגון מורכב משני חלקים: החלק הראשון שמורכב רק מהמילים, והחלק השני ללא המילים. החלק הראשון הינו פחות שמח, ואילו בחלק השני באה השמחה עם הקצב...

לב: הניגון 'ניע זשוריצי' כלאפצי' הוא למעשה סוג של מקאם, זה סולם הקיים במוזיקה מזרחית. וזה דבר מעניין, כי הניגון הזה נכלל בקטגוריה של ניגוני שמחה, ניגוני שמחה וריקוד. הוא ניגון מהיר וקצבי, ואנחנו רואים שהרבה ניגוני שמחה אינם בסולם מז'ור, של אדם שהגיע כבר אל היעד והוא בעונג ואושר, אלא שהמקאם - הסולם - הזה שנקרא גם 'פריגיש', זה שהמוסיקולוגים קוראים לו 'סולם אהבה רבה', מבטא מאוד כמיהה מוגברת, כמין רצון אין-סופי כביכול. תשוקה מעל לטעם ודעת, רצון בלתי מוגבל למשהו...

פרופ' אלן קוסקוף, חוקרת מוזיקה, ערכה מחקר מקיף על ניגונים חסידיים ופרסמה אותו בספרה 'מוזיקה בחיי ליובאוויטש'. היא בחרה להציג את עיקר התזה שלה ביחס לשני ניגונים, 'ארבע כבות' ו'ניע זשוריצי' כלאפצי', שבשניהם מאפיינים זהים שמסבירים, לדעתה, את המסורת שהשתרשה לנגן את 'ארבע כבות' ולאחר מכן את 'ניע זשוריצי'.

על 'ארבע כבות' דיברנו בהרחבה בהודמנות אחרת, אבל לגבי 'ניע זשוריצי' הפרופ' קוסקוף חילקה את הניגון לשלוש תנועות שמשקפות לדעתה שלושה חלקים. החלק הראשון - תחושת האפסיות של האדם; החלק השני בו הוא עושה עם עצמו משהו; והחלק השלישי זה שלב הכיסופים והדבקות.

לב: אנחנו שומעים בתנועה של הניגון בתחילתו אדם שנמצא במצב רוח ירוד, הוא דבוק לרצפה, הוא סמרטוט, ולמרות זאת

לאחר מכן הניגון משתנה ומזהים בו זליגה של אוקטבה שנועדה לרומם אותו לעולם אחר, וכך הלאה והלאה. יש כאן עליות וירידות, כי באמת העולם שלנו עולה ויורד ואנחנו מוכרחים להבין שהכל מכוון למעלה, "על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו". וביחס לכל התזויות שיש לנו בחיים אנחנו נדרשים להיות נסוכי ביטחון, והניגון הזה נוסך ביטחון: "אל דאגה", הוא אומר. השורה התחתונה היא שהכל יהיה טוב, אנחנו נגיע ליעד שלנו.

נריה, לא סתם נבחרת לבצע את 'ניע זשוריצי' באלבום 'צמאה'.

אמנם אתה סולן של התזמורת העממית, אנסמבל הפיוט, אבל בהקשר לשיר החסידי העתיק הזה, הוא גם חלק מפס הקול של בית הולדתך... **נריה מויאל:** בהחלט, השיר הזה מוכר לי מבית אבא ז"ל, שלמד אותו מפי חסידים. תמיד כשהוא רצה להתחיל בניגונים בסעודת שבת ולא עם פיוטים מזרחיים, הוא פתח עם 'ניע זשוריצי', רק לא עם המילים באוקראינית...

נולדתי בירושלים וגדלתי במשפחה דתית לאבא עולה ממרוקו ואמא גירת מגרמניה. אמי נחשפה בשלב מסוים לעולם החסידות, 'נדלקה' על זה ושלחה אותי לתלמוד תורה של חב"ד. כך יצא שהבית תמיד היה בית משלב, בצורה מאוד צבעונית ומאוד יפה. ובהתאם לכך, יצאנו גם אנחנו כאלה - גם וגם...

בילדותי, המוזיקה מאוד דיברה אלי. חלמתי להיות זמר, כפי שילדים תמיד חולמים... הייתי קופץ על הבמות בהופעות של אברהם פריד, ואני הייתי מרוגש כשהוא היה נותן לי להכריז איזה משפט במיקרופון...

אחרי שסיימתי את הלימודים בבית הספר, עברתי ללמוד בשיבת חב"ד. בשנה הראשונה ב'תומכי תמימים' למדתי אצל אחד

הרבנים שמעבר לשיעורי החסידות שהיה מלמד, הוא היה לוקח אותנו למקום אחר בעיר, לאיזשהו בית כנסת, שם הוא היה מארגן מבעוד מועד שתיה מתוקה וכיבוד, והיינו יושבים ולומדים ניגונים - ניגונים מוכרים יותר וניגונים יותר נדירים, וזה היה בשבילי מאוד חזק. הוא היה מגיע עם טיפ עם הקלטות ישנות, ואנחנו היינו חוזרים ומשננים ולומדים את הניגונים הללו.

אבל למרות שנהנית בישיבה, הרגשת קצת לא שייך...

נריה: כשהייתי ב'חדר' והייתי חוזר יום-יום הביתה, כאמור, הבית היה יותר צבעוני, פתוח ומשלב. בישיבה זה כבר היה אחרת. זה לא שלא הרגשתי טוב, הרגשתי מעולה ומאוד נהנית, אבל איפשרו הייתה אצלי איזו תחושה של 'אאוטסיידר' וגם חגגתי על זה... בכל אופן, אחרי התלבטויות, החלטתי שאני מעוניין לעזוב את הישיבה ולעבור לישיבה תיכונית. נכנסתי לישיבה תיכונית מאוד תורנית, ושם הייתה לי שנה מדהימה.

הר"מ, המחנך שלי, שראה שאני מתקשה בלימודי הגמרא, נתן לי הקלה - הוא אפשר לי לעלות לישיבה הגבוהה הסמוכה, ושם קבעתי חברותא עם בחור מבוגר ממני בענייני אמונה. הר"מ רק ביקש ממני: תהיה מוכן ביום שישי למבחן. כך הייתי עושה 'משמר' ביום חמישי, ישבתי כל הלילה עם איזה שמיניסט, והוא היה לומד איתי את כל החומר.

כל הדרך מירושלים ובחזרה

אבל לקראת סוף השנה גילית שאפשר לעשות עוד דברים ביום חמישי בלילה, חוץ

מלשבת וללמוד ב'משמר'...

נריה: התחלתי ללכת לשער של היישוב, לעצור טרמפים ולנסוע לירושלים. מה עושים בירושלים? מסתובבים ברחובות, מגלים את העולם... זהו, זה תפס אותי, וכך לא באתי מוכן למבחנים, אבל עדיין נשארתי במסגרת, עוד הצלחתי לשרוד. אבל לאחר זמן מה הודעתי שאני עוזב ולא ממשיך לעוד שנה. החלטתי ללכת לישיבה תיכונית שהקטע שלה היה סביבתי, כולל טיולים וכדומה, וזה היה נראה לי משהו מאוד מאפשר.

החסידיים, אם כן, רצו להפוך את התודעה הזו, כך שהכל יהיה מלא וחדור בחיות של הנפש האלוקית. אבל בשביל זה צריך לעשות ביזנס גם עם הנפש הבהמית, צריך להסביר לה את היוקר של הדברים בשפה שלה, וכשמדברים על וודקה - היא מבינה מה זה...

קלרינט שלא עזב אותי ורצה שאני אלמד אותו את הניגון 'אימתי קאתי מר'... בינתיים, גם השם שלי חזר להיות נריה, כשלפני כן החברים שלי כינו אותי נרי, נר'ה וכדומה, ופתאום כששאלו אותי איך קוראים לך, השבתי בטבעות: נריה. עברתי עם החבורה לצרפת, שם התחברנו לחבורה של איטלקים שהלכו ברגל מדרום צרפת לדרום ספרד, כשברוך עזרנו לנגן שירים איטלקיים בכל מיני כפרים קטנים... אבל בסופו של דבר חזרנו לארץ, הלכתי לקיבוץ ובהמשך הגעתי לבית ספר למוזיקה בירושלים.

כשהגעתי לשיבה הסביבתית הייתי שם בחודש אלו, אבל כשחזרנו אחרי החגים קרא לי הרב ואמר לי: "אנחנו לא מוכן לחזרה בתשובה"... כך הוא אמר לי, "אתה מערער את לבם של התלמידים בכיתה"... הדברים שלו לא נאמרו סתם. באמת הייתי מעלה שאלות קשות כלפי הרבנים, ויכול להיות שזה היה בטון מתריס מעט, כי שם הייתי מונח באותה עת, רציתי להבין מה קורה פה... אבל זה כנראה היה יותר מדי, והרב אמר לי "אל תחזור לכאן...".

זה כבר ממש שבר אותי. מאז לא למדתי תורה במשך תקופה ארוכה, אבל הייתי ברוח טובה. הייתי מסתובב עם אנשים שמשרים חיוביות, אבל החוויה הפנימית שלי הייתה קושי מאוד גדול. כעס, מרד, לא ראיתי את הצורך במסגרת. וכך, אחרי תקופה, מצאתי את עצמו יחד עם קבוצה של חברה שהתקבצו וחיו בטבע. היינו חיים בצפון, ליד המים, מנגנים המון, ופתאום שם הרגשתי שאמא-אדמה מחבקת אותי. פתאום הכל נהיה רך ועדין ונעים, ולא ראיתי צורך בכלל לחזור לעיר. באותו זמן, מבחינת אורח החיים וההתנהגות היומיומית התנתקתי לגמרי מהעבר שלי, עד שהיה לי עניין להיות דווקא להפך. אבל למרות מרד הנעורים, היה משהו שתמיד נשאר איתך...

לאורך כל המסעות והיכן שלא הגעתי, גם בשיא התקופה הזו של גיל ההתבגרות, כשחיפשתי מה הסיפור שלי, אם היה משהו שהלך איתי תמיד בלב שקט - אלו היו הניגונים. איכשהו, בחוויה שלי הייתי מרגיש מוזר, אנשים לא הבינו מה זה ה'ביובי' הזה, מה אלה הבכיות האלה... זאת לעומת הפיוטים שעוברים בצורה הרבה יותר נעימה גם לאנשים שלא מכירים אותם. ככל אופן, גם עם החברה הללו בטבע ניגנו הרבה שירי תפילה, לאו דווקא מז'אנרים דתיים, כשבתכם היו פסוקים ודיבורים אל ה'. אחרי כמה שנים בטבע, עזבת את הארץ ועברת לחיות בחו"ל. מה קרה דווקא שם, רחוק מהבית?

בגלל שגדלתי כדוס, נדרשתי כל הזמן לתת קונטרס... אבל פתאום, כשעזבתי את הארץ, לא הייתי צריך את המגננה הזאת, ופתאום ראיתי שיש לי כאלה מתנות בדבר הזה. למשל, אני זוכר שבאיזשהו פסטיבל היה איזה נגן

חשמל הקרן
עושים לכם מחיר

סאטר דגם 770 בלעדי בחשמל הקרן!

כל היתרונות בתנור אחד! מתחדשים לפסח עם סאטר 770 התנור המבוקש ביותר בציבור החרדי

אם לא קנית לא באמת אפית

בהמלצת טובי השפים והשף מאיר בראל לאפייה אחידה ומדויקת

Sauter 770

- משרת השבת
- תנור הלכתי כשר הפרדה בין בשר וחלב
- תוצרת אירופה
- חסכוני דירוג אנרגטי A
- שתי שכבות זכוכית
- מכסה מותאם לפלסט שבת
- טורבו עם אפשרות ביטול

מוקד הזמנות ארצי: *2757
WWW.KERENBY.CO.IL

לא קונים לפני שנוכסים ליריד הפסח בחשמל הקרן!
מבצעים שלא תרצו לפספס על מגוון מוצרים: מזגנים-תנורים-מקררים-מקפיאים-מכונות כביסה-מייבשים-כיריים-מגהצים-מעבדי מזון-שואבי אבק ושואבים שוטפים

סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29	ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה, חנייה במקום	בית עילית החווה מלובלין 35	בית שמש נחל יצנים 8 (מתחת יש חסד)	אשדוד הורקנס 5 (היקום דורש)	חיפה ברכת משה 29	נתיבות יוסף סמל 10 (קרית טרייד)	מודיעין עילית רבי טרפון 25 (הרש)	מבית נהר בני ישיבת
----------------------------	--	----------------------------	-----------------------------------	-----------------------------	------------------	---------------------------------	----------------------------------	--------------------

הרב יהושע אודורג

שירים אָאָרָג

מדוע נזכרו שמות שבטי בצלאל ואהליהב? לאיזו גסות רוח יכול להגיע שבט יהודה ולאיזו חלישות דעת יכול להגיע שבט דן? ומה הדבר בא ללמדנו?

מלמעלה למטה

בתוך כל אחד שוכן לו בצלאל ואתו אהליאב מעלה ומטה דן ויהודה דרים הם יחדיו

זה וזה תחת אלנקה של מחצית חכמה ותרומה להוריד שכניה מרקיע עליון אל זו האדמה

אין מקום לגסות רוח לא 'אני יותר ואתה פחות' לכל אחד תפקיד אליו הוא שלוח לעשות מסע ולהבין שלמטרה שנה נשלחו להן הנפשות

אם נחזור לרגעים הקשים שעוברים על החסידים בדרכם לרבי, הם יכולים לשאול את עצמם: למה בכלל כל זה? בשביל מה אנחנו עוזבים את בית הכנסת, את סעודות החג עם המשפחה, את המוכר והרגיל, ומטלטלים את עצמנו לנסיעה ארוכה ומייגעת שכזו?...

ניע זשוריצ'י שאבצע אותו, שהוא בעצם ניגון של מסע. זה לא מדבר על חסידים שכבר הגיעו אל הרבי, אלא על כאלה שהם עדיין בדרך והם שמחים בה. אפשר לשמוע את זה בניגון הזה שכולו שמחה וגם געגוע... זה מקאם היג'אז, או כמו שמכנים זאת 'סולם אהבה רבה'. אתה יכול להרגיש את ה'קווצ', את הכיטופים והרצון והייחול הזה, אבל הכל קורה מתוך רצון ועונג. הדבר האמיתי שקורה, זו הדרך, וכשמבינים את הנקודה הזו אפשר לשמוח באמת. אם הייתי יכול לחזור לשם, הייתי מנסה לומר זאת לנריה של הימים ההם. היו גם רגעים שידעתי לעשות זאת, כי באמת הכל מדויק והכל ממש קורה כפי שצריך לקרות. אם פעם נשברתי ובכיתי על כך שהעיפו אותי מהישיבה, היום אני רואה עד כמה שבעקיפין ובדיעבד זה סלל לי את הדרך.

הכל משתבש לטובה

לב: בסופו של דבר, הניגון הזה הוא הניגון של כל אחד מאתנו. לכל אחד יש אתגרים, עליות וירידות, החיים רצופים בכל מיני הפתעות ואנחנו זקוקים לעוגן חזק. הניגון הזה מסמל שגם מי שנתון בעיצומו של אתגר, הוא חווה מלחמה ויש לו קשיים ומניעות ועיכובים - בסופו של דבר, כל אחד עתיד להגיע לגאולה הפרטית שלו ויחד נגיע לגאולה הכללית של עם ישראל.

הרב שפירא: הקשיים של החיים גורמים לעיתים לאדם להשתעבד, לקרוס תחתיו, הם מנהלים אותו. הקשיים המרכזיים בתוך עבודת ה' הם כאשר האדם לומד תורה ומקיים מצוות ולא מרגיש טעם. במצב הזה, הרבה אנשים מגיעים לידי ייאוש, כי הם רואים שהחיים שלהם כל כך רחוקים ממה שהם אמורים להיות.

בשביל זה יש לנו כאן ניגון של חיזוק, מלא בחיות, שקורא לנו לא להסתכל לעבר העניינים הללו, לא לתת להם להציב את התמונה באופן הזה, כי התמונה האמיתית אחרת לגמרי. הקשיים קיימים, אבל זה משהו שולי, חלקי ורגעי, וכשאדם מביט לעבר החלק הנכון של התמונה, שם הכל מאיר וחי אור אלוקי, וכך ממילא הכל מתהפך אצלו - לטובה.

באותה תקופה הייתי מגיע הרבה לצפת, שם הייתה חבורה של חברה שחזרו בתשובה ולמדו באיזה בית מדרש והייתי מגיע אליהם לשבתות. בשלב מסוים הם התחתנו בזה אחר זה, וכשהייתי מגיע לחתונות שלהם, בדרך כלל הייתה שם איזו להקה מדהימה שהייתי שומע אותה ומתפעל ואומר לעצמי: מה זה הדבר הזה? זה היה מוזיקה ישר לפנים, והכל היה מתוך וייב כזה של מוזיקה צוענית... בחתונה אחת הלכתי לבעל ההרכב - זה היה נאור כרמי - ואמרתי לו: "אני איתכם"... הוא אמר לי, "יש לך חומרים לשלוח לי?". כמובן לא היו לי חומרים, אבל משהו בי תפס אותו והוא אמר לי: "טוב, אתה מוזמן לאולפן שלי..."

התחלתי להקליט חומרים אצל נאור באולפן, ומאז, באופן תהליכי, הפכתי להיות הזמר של התזמורת העממית. ומהתזמורת העממית נאור לקח אותך לפרויקט של 'צמאה'... מה שמעניין הוא שדווקא עבורי נבחר הניגון

עכשיו תורכם!

ליטרים זוגות
משקיעים בוגיות

במלון גראנד ביץ' תל אביב

בהנחיית יונתן ויסכה שומר - יועצי זוגיות ומיניות מרכז כלים שלובים

דווקא בימי המלחמה משקמים ומחדשים את הקשר הזוגי. התחדשות של יומיים הכוללת 6 סדנאות זוגיות המשלבות לימוד מעשי ותרגול חווייתי.

*אין אינטרקציה בין הזוגות.

להפגש מחדש

לימוד ותרגול חווייתי המעמיק בתקשורת ובאינטימיות הזוגית על כל רבדיה. כולל חידוש חוזה זוג, תרגול זוג מטון ויצירת.

7-8/5/2025 ט"ו - ט"ז באייר

אומנות המפגש

תרגול מפגש מרתק ומעמיק בכל הרבדים של הזוגות והאינטימיות בהשראת תרפיות המפגש בנישת הדי שלייתר תרגול של חצית הנשר אחד אל עולמו של השנייה

2-3/4/2025 ד' - ה' ניסן

לתאריכים נוספים לשתתף לשלחו הודעה

לפרטים והרשמה: שילת הפקות 054-3977033

עלות הריטרט 1960 ש"ח כולל סדנאות, לינה וחצי פנסיון אספרות למימוש הסבת מילואים*

עם מי התחנת? עם אשתך או עם האמת שלך?

איך מלחמה על האמת יכולה לעזור את האדם ולגרום לו להפסיד בקרבות האמיתיים

ואת תחושת הבטחון, תחושה קשה של איבוד שליטה" ענה

"כל המלחמות האלה שאתה נלחם אותם עד היום, זה אותם דפוסים מהילדות שבהם אתה מנסה להחזיר לעצמך את תחושת הבטחון שאתה שולט במצב, ניסיון לקבל הכרה והערכה."

"למה דרך מלחמה?" שאל

"כי הדבר הזה באמת הצליח לך כשהיית קטן והמשכת את המנגנון הזה עד היום, שדרך מלחמת הצדק הזו אתה מרגיש בעל ערך ושרואים אותך."

עכשיו בוא נבדוק במציאות אם אתה מקבל את הרווחים האלה.

כשאתה נלחם את מלחמות הצדק שלך בציפי, האם ציפי מעריכה אותך יותר? האם אתה שולט במצב יותר?" שאלתי

"לא. הרווחים שאני מאמין שאקבל הם רווחים מדומיינים, זו ממש אשליה. אפשר להגיד אפילו שההפסד הוא הרבה יותר גדול."

"נכון, בסוף אתה גם יכול לאבד את ציפי ואת הסביבה שלך ולשלם עוד מחירים מאוד גדולים."

אנחנו צריכים ביחד ללמוד לאפשר למשהו אחר וחדש לצמוח שיאפשר לך להרגיש בטחון ובעל ערך לצד המנגנון הישן הזה של מלחמת הצדק.

ציפי והילדים, זו הקרקע החדשנה והטובה ביותר שיכול לאפשר לכה דבר לצמוח."

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

בוא ננסה להבין עד כמה האמת פה היא העניין"

"נראה לי שהאמת יותר חשובה לך ממני" אמרה ציפי בחצי עלבון חצי כעס

"מה שחשוב למנחם זה לא האמת אלא המלחמה שלו" עניתי לה

"למה שאני ארצה מלחמה? זה בכלל לא נשמע לי הגיוני" אמר מנחם

"בוא רגע נחזור ונסתכל על העבר שלך. כשהיית ילד וחווית כל כך הרבה חוסר צדק."

היית לבד במערכה ולא הייתה לך שום דרך אחרת מלבד להפוך ללוחם של אמת. זה הגן עליך בפני החיים הקשים שנכפו עליך."

אתה היום גדול והמלחמה נגמרה, אין לך באמת עוד אויבים"

"אז למה שאמשיך להלחם?" שאל מנחם

"כי התרגלת" עניתי

"ומה הבעיה לשנות הרגלים?" שאל

"כל ניסיון שלך להוריד את הנשק והמגן מכניס אותך לתחושת סכנה, אתה כל הזמן דרוך ומוכן לקרב"

"אבל על מה זה מגן עלי? מה אני מרוויח מזה היום?" שאל

"כשהיית קטן והרגשת את כל החוסר צדק בחיים, מה בעצם הרגשת?" שאלתי

"הרגשתי שזה לא הוגן" ענה

"נכון, אבל כשהתייחסו אליך בצורה כל כך לא הוגנת, מה זה גרם לך להרגיש?" לא ויתרתי

"שלא רואים אותי, שאיבדתי את הקרקע

"זה פשוט סיוט."

אני מרגישה שהוא מוציא לי את הנשמה. עד שאני לא אומרת לו שהוא צודק הוא לא מניח לי" התעצבנה ציפי

"הדבר הכי חשוב לי בחיים זה ללכת עם האמת שלי עד הסוף, אני רואה איך כולם היום חיים בשקר ואני לא מוכן לזה" הגיב מנחם

"מנחם!!! האמת שלך חוסמת לך את היכולת לראות אותי ואת כל מי שנמצא מולך, הדבר הכי חשוב לך בחיים זה להיות צודק" ציפי הרימה עליו את הקול.

"ציפי, קל לך. הייתה לך ילדות קלה, קיבלת את כל מה שילד צריך ועוד הרבה יותר מזה..."

ואז מנחם פנה אלי:

"אבא שלי עזב את הבית כשהייתי בן 12 ואמא שלי הייתה חולה."

מי שבסוף נאלץ לדאוג לאחים הקטנים שלו זה אני, כל הפרנסה הייתה עלי."

כשרצו להעיף את אח שלי מבית הספר אני זה שדאגתי לו ואפילו היום כשאחי הקטן נכנס לחובות, אני עוזר לו לצאת מהם"

"זה באמת לא הוגן בגיל 12 לקחת על עצמך כזה עול ולהלחם מלחמות קיומיות כל כך קשות שצריכות להיות נחלת המבוגרים ולא הילדים."

אבל, חשוב מאוד שתשים לב במי אתה נלחם היום" עניתי לו

"בנו" אמרה ציפי

"אני נלחם למען האמת שלי" ענה מנחם

"למי אתה נשוי מנחם? לציפי או לאמת שלך? מה יותר חשוב?" שאלתי

"אני חייב להיות כנה ולהגיד שזו שאלה קשה."

מצד אחד ציפי מאוד חשובה לי ומצד שני אני לא מוכן לוותר על האמת שלי"

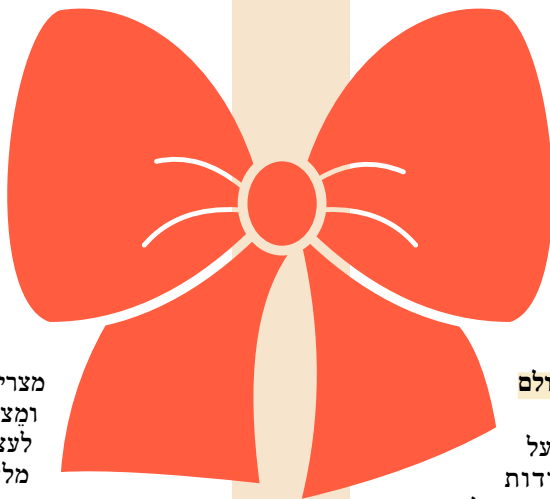
ענה

"בוא רגע נתבונן במנגנון הזה שפיתחת של תחושת הצדק והאמת."

הסטארט-אפ היהודי

**אם היינו חושבים על זה קצת,
היינו קופצים ומתחילים לשאוג
כמו אריות < איזה עוול נורא
אנשים עושה לה, ולמה דווקא
היא השלימה את כל מה שקדם
לה < מתנות נותנים באהבה, או
שלא נותנים בכלל < קבלו אותה:
שבת קודש**

מצרים אלה הגבלות
ומצרים המבקשים
לעצור בעד היהודי
מלהתקרב אל ה'.

כך נוכל להבין
את נחיצותן של החניות שבין מסע
למסע, כמו גם את סיבת השם שניתן
להן - מסע:

כדי שתהליך רוחני שעובר
הפרט, או עם שלם, יתעצם אתו
ויהפוך להיות קניין בנפשו, נדרש
זמן עיכול שבו מתרחשות הפנמה
והטמעה. ועל פי גודל התהליך
והאופי שלו ייגזרו אורכו וצורתו של
תהליך ההפנמה וההטמעה, ומכאן
ההבדלים שבמיקום ואורך החניות.
לאור זאת אין כל תמיהה בכך
שהתורה מתייחסת לחניות כאל
מסעות, כי אכן החניות לא היו
אלא כלי שרת בידי המסעות לצורך
התעצמותם של ישראל עם כבדת
הדרך הרוחנית שעשו בהם, והפיכת
האור הרוחני שהשיגו לקניין בר
קיימא בנפשם.

והנה, אחיי ורעיי, הגענו אל
הסטארט-אפ היהודי להשגת רוגע,
שלווה ושפיות: זו החניה המוכרת
יותר בשמה... שבת!

כשאדם רץ מרתון במרוץ החיים
ומתמרץ בין שלל המשימות שלו,
הוא עלול לשכוח את סיבת החיים.

ונסעו, לכך נקראו כולם
מסעות."

ידועים דברי הבעל
שם טוב על אודות
המסעות במדבר, שמלבד
העובדה שבכל מסע עשו בני ישראל
כברת דרך גיאוגרפית, הם גם - ואולי
בעיקר - התקדמו במסעם הרוחני
והתעלו ממדרגה למדרגה. לכל מסע
היה תפקיד משלו בתהליך הכללי
שהם עברו - לנתק אותם מהשעבוד
הנפשי אל הקליפות שדבקו בהם
במצרים ולחבר אותם אל הקודש.

עוד לימד הבעל שם טוב שהמסעות
האלה אינם רק נחלת ההיסטוריה
הרחוקה שלנו, אלא מסעות שעל כל
יהודי לעבור במהלך חייו כדי למלא
את שליחותו האלוקית בעולם, לצאת
מהמצרים שלו ולהגשים את מטרת
ירידת נשמתו - "ירידה צורך עלייה".

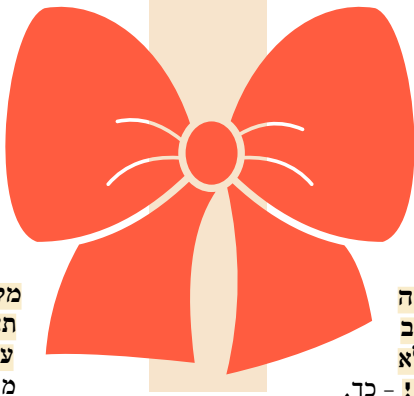
זו גם הסיבה שהתורה מתייחסת
לכל ארבעים ושניים המסעות כ"מסעי
בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים",
לאמור: לא רק המסע הראשון,
מרגע מסע לסוכות, שבו יצאו ישראל
מגבולות הטריטוריה המצרית היה
מסע של יציאת מצרים, אלא כל אחד
ואחד מארבעים ושניים המסעות - גם
שנים אחרי היציאה הניסית ההיא
בט"ו בניסן ב'תמ"ח - היווה נדבך
נוסף ביציאה ממצרים. כי 'מצרים'
איננה רק מדינה. מצרים זו קליפה;

אנשים רבים מדי חווים מפעם לפעם מצב
רוח המורכב מקוקטייל רגשות 'אופטימיים'
במיוחד, דבר המתבטא בקרָקָצִים למיניהם -
אנחות וגניחות ששוכרות חצי גופו של אדם,
כשהם גם מקנחים באמרה מתאימה כמו
"אדם לעמל יולד", "אין לך יום שאין קללתו
מרוכה משל חברו", או באמירה עדכנית
"אין לי רגע דל ללא איזה סקנדל", ואמרות
מעצימות נוספות מהז'אנר...

רבים מרגישים שהם מוציאים יותר מדי
אנרגיות על מלחמת הישרדות, ורק חולמים
על היום שבו יוכלו לעשות את מה שמעניק
להם כוח ולא את מה שגוזל אותו, אלא
שהחלום שלהם נראה רחוק מלהתגשם...
הם חווים תחושת מועקה ממרוץ החיים ושלל
המשימות הפרושות לכל אורכו, ובתוך תוכם
זועקים: ריבונו של עולם, תן לנו קצת שקט,
מנוחה ושלווה פנימית.
אז מה עושים?

בפסוק החותם את פרשתנו, ובכך גם את
ספר שמות כולו, מספרת התורה "כי ענן ה'
על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו, לעיני כל
בית ישראל בכל מסעיהם". ורש"י מבהיר, כי
חרף העובדה שהענן היה על המשכן דווקא
בזמן חנייתם של ישראל ולא בעת מסעם
ממקום למקום, בפסוק נאמר שהענן היה על
המשכן "בכל מסעיהם", וזאת כיוון ש"מקום
חנייתם - אף הוא קרוי מסע".

ואם תשאלו: מהי הסיבה בגינה ניתן לכנות
את החניה בשם המכנה מצב הפוך, ממשיך
רש"י ואומר לנו: "לפי שממקום החניה חזרו

במילים קשות: רבי, הגדשתי את הסאה במעללי, לעולם לא אוכל להניח את עבוי מאחוריי. אין לי עוד מקום בעולם, והלוואי תהא מיתתי כפרה על עוונותיי... זה לא היה מונולוג שנועד להרשים את הרבי ונאמר מן השפה ולחוץ. הוא נאמר מתוך כבי תמרורים של

אדם שבור ורצוף. הרבי המתין שיירגע קצת מהבכי ואז אמר לו:

הבעש"ט לימד שהקב"ה מהווה את העולם בכל רגע ורגע מחדש, כך שאם רגע אחד יחדל - ישוב העולם להיות אין ואפס כמו קודם שנברא. ובעל התניא מסביר ב"שער הייחוד והאמונה" שבעצם הדבר מחויב מצד השכל: כאשר לוקחים חומר גולמי ורק מעניקים לו צורה, הוא לא זקוק לאומן בשביל המשך קיומו. אבל הקב"ה ברא את העולם מאין ליש. מה, אם כן, שומר את הדבר הזה קיים, כאשר כל מציאותו היא חידוש? הרי אפילו קרן אור זקוקה לפנס בשביל להמשיך ולהאיר, אז האם העולם שנברא מאין יוכל להתקיים מכוח עצמו? הכרחי, אם כן, שהקב"ה יחדש בטובו בכל יום ובכל רגע את מעשה בראשית, וכנאמר "לעולם ה' דברך ניצב בשמיים".

הרבי עצר, ואז הקשה: אבל רגע, הקב"ה הוא הרי 'כל יכול' ואיננו מחויב להיגיון שלנו. הוא בפירוש יכול היה לברוא עולם מאין ליש, וחרף זאת להעניק לו קיום עצמי שאיננו נזקק לברוא שישמור על מציאותו ויהווה אותו בכל רגע מחדש. מדוע, אפוא, לא עשה זאת?

השיב הרבי: אין זאת אלא שהקב"ה באהבתו רצה שאם יבוא בעל תשובה ויאמר: חטאתי, עוונתי, פשעתי ואין לי עוד זכות קיום כאן בעולם, יוכלו לומר לו - וכך היא האמת - שמה שחטא בעבר, זה היה עולם אחר. פגמת ביקום שהיה ואיננו עוד. כעת, העולם נברא מחדש! ברגע זה, בעולם הזה, אתה 'טאבולה ראסה', צח כשלג. ממילא, מכאן והלאה עשה כמיטב יכולתך ודבוק בכל כוחך בקדושה, מבלי להשליך מהעבר על הרגע הזה או על המחור...

הבנו, אחים יקרים? כשיהודי ינצל את השבת והפניות שהיא נותנת לו, וירתום את הנשמה היתרה להתבוננות באהבת הקב"ה אליו, החשיבות שהוא מייחס לו והיוקר שלו בעיניו, הוא לא רק יקבל מהשבת כוחות פיזיים לצלוח את השבוע אלא יתמלא בתחושת ערך עצמי, ביטחון וכמובן אהבה "כמים הפנים לפנים" אל קונו, החשובים בשביל להפוך את היום-יום לכזה שאיננו הישרדותי במהותו. כך החניה הזו תעניק לו את אותה שלוות נפש לכל השבוע, שהרי - כנאמר בזוהר - מיום השבת מתברכים כל ימי השבוע הבא.

לחיים, לחיים ולברכה! יהי רצון שנזכה בקרוב "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", בגאולה האמיתית והשלמה.

יותר מאהבת הורים לבנם יחידם שנולד להם לעת זקנותם!

כשם שהורים אוהבים את ילדיהם ללא תנאים, בלי להתייחס לשאלה כיצד הם נראים ומה טיב כישרונותיהם - כי איך שלא יהיה, אלה הילדים שלהם! - כך, ויותר מכך, הקב"ה אוהב אותנו באהבה עצמית אינסופית, אהבה ללא תנאי.

עוד צד של קשר איתן ישנו בינינו לבין הקב"ה, ואלה הדימויים הרבים בהם אנחנו נחשבים כרעיה - לא פחות - לקב"ה עצמו. מגילת שיר השירים מלאה בתיאורים על מערכת היחסים בין הקב"ה לרעייתו כנסת ישראל, על עליותיה ומורדותיה, וכך למשל נאמר שם: "ליבבתיני מאחת מעיניך". מה פירוש? בדרך נפלאה מלמד המלבי"ם, שגם כאשר אחת מעינינו מביטה לעבר הקב"ה ואילו השנייה פוזלת למחוזות זרים, אף על פי כן ליבו ואהבתו של הקב"ה נתונים רק לנו. כך, ביתר חידוד, נאמר במדרש שגם כשעין אחת צופה במעמד מתן תורה ובהתגלות ה' והעין האחרת צופה בה' בעת אל עגל הזהב - הקב"ה מצידו מעלים עין (תרתי משמע) ומתמקד בזו המביטה לעברו. איפה מוצאים עוד אהבה כזו?

תראו את ההתפעלות ודברי השבח של נחמיה: "אף פי עשוי להם עגל מסכה ויאמרו זה אלהיך אשר העלך ממצרים ויעשו נאצות גדלות - ואתה ברחמיך הרבים לא עזבתם". התעלמות מכפיות הטובה, עצמת עיניך מראות ברע, החזקת כביכול בכוח את אהבתך לרעייתך!

חשוב לשים לב ללקח חשוב שיוצא מכך: אם אנחנו מלקים את עצמנו לפעמים על הצביעות שלנו כביכול בקיום מצוות כשאנחנו לא באמת 'שם', או אם היצר הרע לוחש על ארוננו "די למצג השווא הזה כאילו אתה איוה קדוש, הלא אני ואתה יודעים היטב מי אתה ומה אתה..." - אל לנו לתת למחשבה הזו לקנות שביטה בליבנו.

בהחלט, אנחנו צריכים לשוב מהעברות שבידינו, אבל אין זה אומר שכל עוד לא ניפטר מהן נימנע מהטוב שכבר ברשותנו. איך אומרים חז"ל - "האם מי שאכל שום, יאכל שום נוסף ויהא ריחו נודף?" הנה, הקב"ה עצמו אומר שגם כשאחת מעינינו בלבד נמצאת במקום הנכון, הוא חפץ בנו ואומר: "ליבבתיני באחת מעיניך". וזאת, כי אני יודע איפה אתם באמת ואיפה אתם משחקים רק בכאילו. באמת באמת - אתם איתן.

על היהודי הזה עברו שנים באפלה רוחנית. הוא היה רחוק משמירת תורה ומצוות, ועבר פחות או יותר על כל התורה כולה, רחמנא ליצלן - עד שיום אחד הוא איכשהו מצא את דרכו חזרה. אבל ליבו היה שבור בקרבו על כל השנים בהן התברבר בדרך. אין לי תקנה, הרהר שוב ושוב, אני מקרה אבוד... הוא נכנס לרבו וביטא את שברון הלב שלו

הוא נמצא בסיכון גבוה לראות את העצים ולפספס את היער. הוא מחובר לכל כך הרבה דברים, עד שהוא איכשהו מוצא את עצמו מנותק מעצמו, ובבעיה הזו בדיוק מטפלת השבת.

יש כאלה שטועים לחשוב כי השבת היא נגטיבית בעיקרה - לא יוצאים לעבודה; לא מחוברים לפלאפון; לא עושים מלאכה וכדומה. אבל הסתכלות זו עושה עוול גדול לשבת ונוטלת ממנה את האמירה החיובית שלה, את הפוזיטיביות והאור המיוחד הקורן ממנה, את ה"זכור" שלצד ה"שמור".

שבת, אומר הזוהר, היא זמן בו ה' מתגלה בתוך נפשו של היהודי. בשבת, מלמדת הגמרא, מאירה בכל אחד ואחת מאיתנו "נשמה יתרה". נכון, הביטוי החיצוני הכי בולט של יום השבת זו השביתה ממלאכה, אבל ההימנעות מ"עובדין דחול" והחניה הזו שכמו 'נכפית' עלינו, היא רק אמצעי להשגת העיקר - התחברות מחודשת אל הקב"ה והתבוננות באהבתו הגדולה אלינו, האהבה שבגינה הוא העניק לנו את יום השבת - "כי לישראל עמך נתתו באהבה".

בסוף מעשה בראשית נאמר: "ויכל אלוקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה". רש"י על הפסוק מסביר כי למרות שלכאורה גמר "מלאכתו אשר עשה" היה ביום השישי לבריאה, ולא ביום השביעי שבו הקב"ה "שבת מכל מלאכתו", האמת היא שהשלמת העולם התרחשה ביום השביעי עצמו. הכיצד? משיב רש"י שלאחר שה' ברא את העולם על כל ברואיו "מה היה העולם חסר? מנוחה. באת שבת - באת מנוחה, [וכיוון שכן -] כלתה ונגמרה המלאכה! גם דברי רש"י אלו מחדדים את עובדת היות מנוחת השבת משהו חיובי ולא רק העדר מלאכה. השבת היא יצירה בפני עצמה המשלימה את מלאכת הבריאה. ההתייחסות לשבת רק כזמן שבו אוגרים כוחות פיזיים על ידי מנוחה מעמל השבוע, דומה להסתכלות על החניות במדבר כמנוחה בלבד מעמל הדרך, הסתכלות שכאמור לוקה בחסר.

בשביל שיום השבת יהיה עבורנו מעבר לסתם יום שבו הגוף נהנה ממנוחה, וכדי שנזכה לחוות ולהינות מאורה הבהיר, עלינו לנצל את החניה הזו, את האי הזה של השפיות שפוגש אותנו בכל שבוע מחדש, להתבוננות באהבת ה' אלינו ובערך האינסופי שיש לכל אחד מבני ישראל אצלו.

הנה כמה הצעות למחשבה: פסוקים ומאמרי חז"ל רבים מעלים על נס את אהבתו של הקב"ה לעמו: "אהבתי אתכם אמר ה'", "אהבת עולם אהבתנו", "ישראל עם קרובו" ועוד. רבי יהודה טוען בספר הזוהר כי אילו היינו עומדים באמת על גודל אהבתו של הקב"ה אלינו, לא היינו יכולים להישאר אדישים אליה ואומר: "אילו היו יודעים בני האדם את גודל האהבה שאוהב הקב"ה לישראל, היו שואגים ככפירים לרדוף אחרינו". הקב"ה רואה בנו את בניו אהוביו וכנאמר: "בנים אתם לה' אלוקיכם". והוסיף הבעש"ט להפליא ואמר שגדולה אהבת המקום אלינו

? איך מוצאים את האיזון בין רגש לשכל בעבודת ה'?

הצורך באיזון בין השכל לרגש מתאר התנגשות מובנית וניסיון לסמן את הגבולות של כל צד. אך האמת היא שהרגש והשכל לרוב עובדים בשיתוף פעולה פורה וזקוקים זה לזה, מעשירים זה את זה, וסימון הגבולות בצורה חדה מדי עלול לפרק את האורגניזם החי לשניים. דוגמה לכך היא בחינוך ילדים: בדרך כלל מחנך טוב מביא את כולו - שכלו במלואו ורגשותיו המלאים. ואם ינסה לבדוק עד היכן כל אחד מגיע, יאבד את תמימותו וייכנס לחשבונות מרפי ידיים.

יחד עם זאת, לפעמים יש התנגשות, ואז צריך לבחון את התועלת של כל צד ואת מחיריו. השכל בדרך כלל מדויק יותר אך מקרר, הרגש מחמם ומחבר אך סוער ועלול לאבד את הגבול. צריך לבחון לפי ההקשר מה המינון שמביא את התועלת הרבה ביותר, הן בטווח הבינוני והן בטווח הארוך.

? איך אדם שרוצה להתחזק יכול להתמודד עם סביבה שמושכת אותו חזרה אליה?

פעם הגיע רב שעוסק בקירוב להרצאה ליד הישיבה, בשכונה שיש בה גם אנשים שעוסקים אינו חוקי במיוחד, והוא בלשון מתוקה קירב אותם. אחד מהם אמר לו: "אני רוצה לחזור בתשובה, איזו מצווה לעשות?" אמר לו הרב: "לך תביא את כל החברה לשיעור הבא". הבחור טען שזה יחליש אותו, כי יש יותר סיכוי שהם יפילו אותו מאשר שהוא ירים אותם, אז אולי כדאי שייקח מצוות ציצית או תפילין? אבל הרב נזף בו בחיבה: "לך תביא את החברה... כשתלך אליהם עם ציצית, הם יסתכלו עליך בעין עקומה ויחלישו אותך עוד יותר. אבל אם תבוא כשליח ותזמין אותם לשיעור, תהיה בעמדת משפיע וזה ייתן לך עוצמה".

יש הרבה חכמה בעצה זו. מי שנמצא בתהליך התחזקות, עמדת ההשפעה טובה יותר מעמדת ההתגוננות. במקום לסנן את מה שמציף אותך מבחוץ, התחל להקרין את האור שזכית להתחבר אליו.

? אם להתחזק זה כזו מצווה גדולה, למה אני לא מוצאת את הזיווג שלי?

ההנחה בשאלתך היא שכשהקב"ה מצווה אותנו על איזה דבר, הוא בוודאי יזמן לנו את כל הנצרך כדי לקיים את המצווה. אך הנחה זו נכונה רק לעתים, ובפעמים אחרות אינה מתאימה להנהגה האלוקית. כשה' מצווה, לעתים הוא רוצה שנמלא זאת בשלמות ובקלות, ולעתים דווקא מבקש את ההתמסרות, המגויסות, אורך הרוח והחיפוש, גם כשנראה שהגענו למבוי סתום. ודווקא המאמצים הללו הם המעלה הגדולה לנו ולעולם כולו.

הקב"ה בוודאי רוצה את חיי הנישואין, ולעתים מנהיג את עולמו כך שהמאמצים, התושייה, החיפוש, הפנייה למבינים בתחום והחשיבה מחוץ לקופסה - כל אלה יקרים בעיניו עד בלי די. ומכאן ברכה לכל הרווקות והרווקים, שהקב"ה יראה את מאמציהם ויזכה אותם בזיווג הגון במהרה בקלות בנעימות ובמתיקות!

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

עם ישראל חג פותחים את הלב ומסדרים לאלפי משפחות נזקקות שולחן חג

כמידי שנה רשת הגרעינים התורניים "שעלים" מחלקת לאלפי משפחות נזקקות תווי קנייה ומקיימת עשרות לילות סדר ציבוריים בכל רחבי הארץ.

לא משאירים אף משפחה מאחור!

לתרומה, חפשו בגוגל <<

שעלים - בלב העשייה החברתית

התרומות מוכרות לצורכי מס סעיף 46

הפקדה לחשבון מס 2381061 בנק לאומי סניף 916

לתרומות סרקו:

